

MAC

een yellow brick road trip

Jibbe Willems

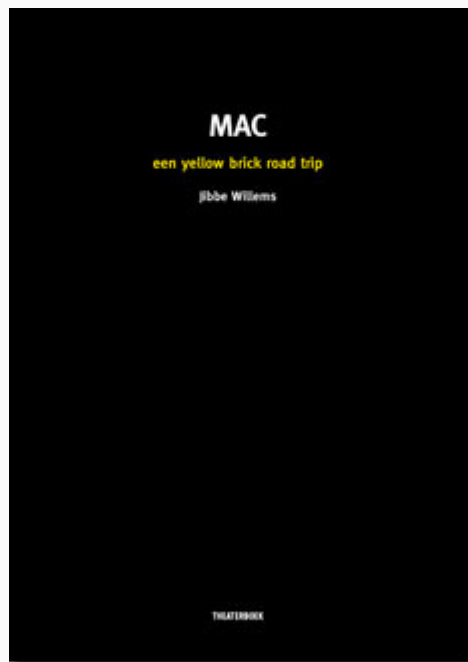
Mac (30) is een keurige jonge vrouw, met een leuke relatie, druk sociaal leven en een goede baan. Maar schijn bedriegt. Binnen vierentwintig uur verandert Mac van een succesvolle vrouw in een 'American Psycho

Amerikanen hebben geen katers.

Een Amerikaan kan een tank benzine leegslurpen en de volgende ochtend nóg de marathon van New York lopen.

Rennen. Op blote voeten. Ik niet. Ik heb de kracht nog niet eens naar de wc te kruipen. Ik zou moeten blijven liggen, ik zou de dag als een deken over me heen moeten trekken. Maar ik moet opstaan. Drie snooze na zeven en ik moet naar mijn werk. Nog één dag van glimlach en ik mag me in het weekend werpen. Maar eerst opstaan.

MAC was genomineerd voor de *BNG Nieuwe Theatermakers-prijs 2010.*|

Mac is verkrijgbaar bij [Theaterboek](#).

MAC

JIBBE WILLEMS – 24 MAART 2009

Somewhere, over the rainbow, way up high.
There's a land that I heard of once in a lullaby.
Somewhere, over the rainbow, skies are blue.
And the dreams that you dare to dream
Really do come true.

DOROTHY

“In 1989 ga ik naar de middelbare school en even later, op negen november, valt de muur. Achter de stenen ligt een horizon en in het oosten komt de zon op. Het is *The End of History* en heel de wereld gaat aan de *MTV*. Vanaf nu is alles mogelijk, *no future* wordt ingeruild voor *here we are now, entertain us!* Er worden gouden bergen en onbegrensde mogelijkheden beloofd. Om de top te bereiken hoef ik alleen de skilift in te stappen en verder gaat alles vanzelf. Ik ga fluitend studeren en spreid mijn armen voor de toekomst. En dan, als ik afstudeer, tegen de herfst van 2001, gaat de zon onder in het westen. Met twee klappen, bijna applaus, stort een andere stapel stenen in. Dit keer geen nieuwe horizon, maar een stofwolk die alles verduistert. Alle beloftes tussen negen elf en *nine eleven* zijn met één klap gebroken. *Here I am, now entertain me! Entertain me! Entertain me!*”

MAC

Laat mij dan klagen, laat me schreeuwen,
laat mij naakt en blootsvoets gaan,
laat mij huilen als een jakhals,
laat mij roepen als een struisvogel.

MICHA (1:08)

Die Amerikanen, die hebben het goed bekeken. Die doen niet moeilijk, die gaan van *can-do-will-do* en het gebeurt. Als een Amerikaan iets tegenkomt dat hem niet zint, dan valt hij niet stil. Dan gaat hij geen blokje om. Dan gaat hij niet naar zijn navel zitten staren totdat er een antwoord uit groeit. Nee, een Amerikaan gaat recht vooruit; óf hij raust met zo'n noodvaart door een probleem heen dat het niet meer bestaat, óf hij botst er zo heftig tegenaan dat er iets anders gebeurt. Maar er gebeurt tenminste iets. En zo niet, *then I'll fucking see you in fucking court 'cause I'll sue your motherfucking ass!* Als wij een haar in onze hamburger vinden, afkomstig van weet ik veel welk lichaamsdeel, dan laten we de hamburger staan en gaan met een knorrende maag naar huis. Of we slikken die haar in en doen of er niets gebeurd is. Wat je niet ziet dat is er niet en die haar schijt je vanzelf weer uit. Liever de rest van de dag een kriebel in de keel dan voor jezelf opkomen. Misschien hoorde die haar er wel bij, niet zeuren, slikken. Je zal jezelf eens belachelijk maken door over een haar te klagen. Wat is een haar nou helemaal. Bijna niets. Niets. Niet aan denken, slikken. Maar een Amerikaan zal zich niet verstoppen door zijn ogen dicht te doen. Een Amerikaan vindt een haar in zijn hamburger en haalt er meteen de *declaration of independence* en de *bill of rights* bij. Hij heeft verdomme recht op een verdomde haarloze hamburger, of niet soms verdomme? Hij zal krijgen waarvoor hij betaald heeft. En anders haalt ie een paar miljoen aan smartengeld op. Wij proeven een haar en denken; bek dicht, twintig keer kauwen, slikken. Een Amerikaan proeft een haar en denkt; een villa op de Bahama's, minstens, en met een beetje geluk inclusief een privé-hamburgerbakker. Die Amerikaan zal nooit meer een haar in zijn hamburger vinden, terwijl wij haren blijven vreten tot we een kat uit kunnen kotsen.

Ik wou dat ik een Amerikaan was, zo een van Venice Beach bijvoorbeeld. Zo een die elke dag langs de boardwalk jopt om de conditie op peil te houden. Of nee, niet jopt, maar op rolschaatsen langs het strand zoeft. Ja. Ik ben dan een roller-girl en terwijl ik langs het strand zoef weet ik alle mannenogen aan mijn lijf gekleefd. En de vrouwenogen ook, van bewondering. Omdat ik zo'n strak lichaam heb, goed verzorgd ook, fit. Omdat ik iedere ochtend langs het strand schaats. En omdat ik alleen biologische producten eet, want zo zijn ze, de vrouwen van Venice Beach, die doen er alles aan om het bederf tegen te gaan. Voor hen is discipline een *way of life*. En ze zijn optimistisch, ze hebben hoop, heel concrete hoop. Niet die hoop van ons, die meer tegen de vrees aanschurkt. Van die hoop die met een piepstemmetje achterin de kop zeurt, die zegt; reken er maar niet op, dan kan het ook niet tegenvallen. Nee. Amerikanen kunnen alles bereiken als ze er maar voor gáán! De Amerikaan denkt niet 'ik ben dertig en nog steeds heeft de wereld niets voor mij gedaan.' Die denkt GO!GO!GO! Die denkt; ik kom eraan en *there ain't nothing gonna stop me!* Zo denken ze, die Amerikanen, dat weet iedereen dus ik sta hier geen onzin te verkopen. Niets is onmogelijk. Falen is geen optie. Amerikaanse kinderen leren niet lopen, die leren meteen te rennen. Ik niet, ik heb het lopen overgeslagen en ben meteen beginnen struikelen. Zij, zij gaan zo snel dat een struikel een snoekduik wordt. Zij vallen niet, zij vliegen. Zij gaan zo snel dat ze niet eens bij de dingen stil kunnen blijven staan. Zij denken zelfs digitaal, alleen in enen en nullen, in ja en nee. Die kennen geen misschien of vertragende nuances of zo van ehm, en zou ik wel, of van maar ik kan ook nog en misschien is het beter om... Nee, die gaan als een computer klik klik klik door de mogelijkheden heen, die besluiten en gaan dóór dóór dóór. Het leven is maakbaar, de wereld is wendbaar en de sterren zijn haalbaar.

Als ik Amerikaan was, ik zou mezelf bij mijn nekvel grijpen en iedere ochtend opnieuw de dag in slingeren. Ik zou onoverwinnelijk zijn. Zoals vannacht. Vannacht was ik onoverwinnelijk. Vannacht één rode wijn gedronken. De Lege Plek en ik. Eén glas rode wijn als voorschot op het weekend om de week maar door te komen. Eén glas dat maar niet leeg raakte. Aan het eind van de eerste fles was mijn glas nóg half vol. Aan het eind van de tweede fles was ik onoverwinnelijk. En De Lege Plek begon hitsig te worden. Dat heeft ie altijd als ie... De Lege Plek, dat is mijn, ja, mijn vriend. Mijn... levenspartner...? Nou ja, ik word elke ochtend naast hem wakker, dus dan zal het wel de liefde van mijn leven zijn. En hij werd nogal... geil, wijn werkt bij hem als jeneverbessen in een olifant. Het duurt even, maar áls het binnenin hem begint te gisten... En ik was ook wel... ik had een wijntje op, voelde me wel prettig rozig, kon ook wel even wat opvulling gebruiken en ik dacht, goed, het is dan wel donderdag en ik moet eigenlijk gaan slapen maar, olé, pin me dan maar eens vast tegen die keukenkast, kleine matador van me. En hij gaat aan me zitten pulken en ik had zo'n ding met van die knoopjes helemaal van hier tot, nou ja, teveel voor dronken vingers in ieder geval, en dan krijgt ie haast, dus hij ramt me tegen het aanrecht en ik voel iets kraken, een wervel of iets, dus ik schreeuw AU! En hij trekt mijn broek omlaag en begint tegen me aan te rijden als, weet ik veel, 't zal wel voorspel zijn, en met de gesp van zijn riem stoot ie tegen m'n, ja, en m'n ruggenwervels kraken bij elke stoot tegen de rand van het aanrecht en terwijl hij me daar staat... aan te randen en ik tussen metaal en metaal geplet wordt en naar die verwrongen kop van hem kijk, waarmee hij dierlijke lust probeert uit te stralen maar die meer lijkt op een mentaal gehandicapte bever die zijn omgeknaagde boom op hem af ziet komen, schiet ik, ik kan er niets aan doen, schiet ik in de lach. En als er iets is dat een erectie in een vaatdoek doet veranderen is het een lachende vrouw. Regel één bij spontane seks; lach hem nooit uit.

Wat is er, doe ik het niet goed?

En ik denk, jesus, hij gaat toch niet praten, want daar droog ik dus echt meteen van op en ik voel de tempelpoorten al sluiten, dus zeg ik, voordat die beverblik volledig uit zijn ogen is verdwenen, zeg ik, 'nee liefje, je bent alleen een beetje ruw. 't Is een zacht beestje, straks kneust ze nog.'

't Is dat kutding dat je aan hebt, jij draag altijd van die onmogelijke kleren.

En ik weet dat het op dit punt onaangenaam kan worden. Ik weet dat ik hier op in kan gaan en dat we dan de komende uren ruzie (*Nee, we hébben geen ruzie, we hebben een gesprek waarin we het toevallig niet met elkaar eens zijn. Dat heet geen ruzie, dat heet een discussie*) moeten maken over dat die knoopjes hier totaal buiten staan omdat ie m'n broek toch al uit heeft getrokken. Ik weet dat ik niet moet zeggen dat zijn toon me niet aanstaat (*Tóón? Hoezo hoor je een tóón? Ik heb geen tóón, ik zeg het toch gewoon? Ja, nú heb ik een tóón.*) Ik weet dat ik niet moet vragen wat ie daarmee bedoelt (*Ik zég toch wat ik bedoel, als ik iets anders bedoel, zou ik toch iets anders zeggen? Nee, dit is geen tóón!*) Ik weet dat ik rustig in moet ademen, en dan rustig uit moet ademen, heel rustig, hij zou het eens horen, hij zou eens denken dat ik zucht (*Waarom zucht je nou? Waarom moet je altijd zo moeilijk doen? Ik doe eens spontaan, en jij gaat moeilijk doen. Laat het nou gewoon eens gewoon gebeuren.*) Dus ik adem rustig in, ik adem héél rustig uit, ik kijk hem onderdanig aan en laat mijn stem een halve octaaf klimmen. 'Zal ik 'm voor je uittrekken liefje.'

De beverblik trekt weer over zijn gezicht.

‘Kijk, hier is mijn zachte beestje.’

Nee, daar is je geile beestje.

‘Ja. Hier is mijn geile beestje en hier zijn mijn geile handjes en hier zijn mijn geile vingertjes.’

’t Is een smerig beestje.

Op zijn beverkop komt iets van wraak te liggen, maar wraak maakt mannen lelijk en dít windt me op de een of andere manier op. De poorten van de tempel zwaaien weer open, de bazuinblazers komen al naar buiten, klaar om zo het halleluja te schallen.

Heel smerig.

‘t Is een heel smerig beestje. Je hebt van je leven nog niet zo’n smerig beestje gezien. ’t Beestje moet eens grondig worden schoongespoeld.

Dan moet je het douchen.

‘Ja.’

Laat mij je douchen. Ik heb een grote douche in mijn broek. Met een grote douchekop, voor je vieze geile beestje. En jij moet die douche met je vieze geile vingertjes maar eens uitpakken.

Ik sjoer zijn riem los, ruk zijn rits open en laat zijn broek op zijn enkels vallen.

Kijk nou eens, zegt ie, er gebeurt helemaal niets.

Als een hond staat ie voor me, met zijn staart tussen de benen, en hij wacht af. Natuurlijk, hij zal eens initiatief tonen. Hij wacht zo vaak af dat ik denk dat ‘ie verbaasd zou zijn als het leven voorbij is. *O, waren we al begonnen dan?* Zal ‘ie kuchen en hij hoest zijn laatste adem uit. De kuch kietelt zijn keel en hij sterft. Zo klein kan de dood zijn; een kriebel in de keel. En hij staat zo dom voor me, met die beverkop en die kwispelloze staart tussen zijn benen dat ik, sorry sorry sorry, weer begin te lachen.

Wat is er nou?

En ik wil hem vastpakken. Ik wil hem groot maken en ik wil dat de bever mijn beest temt, gooi de zweep er maar over, doe me pijn.

Ik ga daar niet in.

‘...wat?...’

Het is daar smerig. Je beestje stinkt. 't Stinkt naar stervend beestje daar. Het stinkt naar bederf, daar helpt geen zeep meer tegen. We zullen het in moeten pakken, om de rot te stoppen, om te voorkomen dat de rot om zich heen gaat slaan. Bederf is besmettelijk, straks bederf je mij. We moeten het beestje inpakken, voor het te laat is.

Hij pakt een rol vershoudfolie uit de keukenla.

We moeten je beestje inwikkelen, om de houdbaarheidsdatum ietwat de toekomst in te schuiven. Om ervoor te zorgen dat het de andere waren niet besmet.

'Ik ben geen sandwich.'

Je bent aan het rotten. Voor je het weet komen er wormpjes uit je beestje, dan is er niets meer aan te doen. We moeten snel handelen, voor het te laat is.

Ik ben een sandwich. En als het me niet lukt een mond te vinden die me naar binnen wil schuiven, moet ik mezelf conserveren. Hij wikkelt de folie om mijn... middel, maakt een paar achtjes via mijn benen en kijkt tevreden naar het resultaat.

Zo, zegt 'ie, 't is niet veel, maar het is het beste wat we op deze korte termijn kunnen doen. Later kijken we wel verder, maar voor vannacht kunnen we rustig gaan slapen.

En met zijn broek nog op zijn enkels waggelt hij naar de slaapkamer. Nog geen minuut later hoor ik hem snurken. Ik voel me op slag een stuk minder onoverwinnelijk.

Dat zou een Amerikaan dus niet gebeuren. Die zou d'r perfecte lijf op de keukentafel werpen en zich in één vloeiende beweging laten penetreren. Ze zou haar witte tanden bloot lachen, zo breed dat de fonkels ervan af vallen, en haar hart zou het ritme van het stoten aannemen. Steeds harder, steeds sneller. En ze komt klaar nog voor ze aan een orgasme dácht, en terwijl ze gaat, nóg een keer en nóg een keer, ze is allang gestopt met tellen, draait de camera weg en begint de aftiteling over het scherm te lopen, want voor een Amerikaan loopt iedere avond af met een *happy end*.

Ik stond in de keuken met een rol cellofaan om mijn middel en kreeg een open einde. Ik ben de trap opgewankeld en in bed gestort. Alleen de slaap kon nog een einde aan die avond maken.

...

Maar de slaap is een smeerlap. Als je naar hem verlangt, dan komt ie niet. Dan blijft ie je met z'n koologen beloeren, zijn klauwen in zijn poten gevouwen terwijl ie zich rustig schoon likt. En als je het bijna opgeeft, als je je ermee verzoend hebt dat je de rest van je leven wakker zal blijven, moe en wakker zal blijven, dan bespringt de slaap je van achteren en zet hij zijn tanden in je nek. Bijt ie je open en spuit ie zijn droom in je bloed, als een overdosis heroïne in een junk.

De droom waarin jij Dorothy in de *Wizard of Oz* met de *yellow brick road* als een strop om je nek. Hoe je ook met je hakken klakt, je komt niet thuis. Jij blijft daar aan het einde van de doodlopende weg naar *Emerald City* staren. En dan plant die lafbek van een leeuw een geweer tussen je schouderbladen en haalt de trekker over.

De nacht knalt kapot als een geweerschot en je valt zwaargewond de dag in. Omdat in je borstkas geen hart maar een wekker tikt en de wijzers weigeren stil te staan. Omdat dat zo hoort, opstaan, je de dag doorslaan. En terwijl je je vastklampt aan je kussen, de reddingsboei die moet voorkomen dat je in de ochtend verzuipt, verpoedert je droom in je wimpers.

...

Amerikanen hebben geen katers. Een Amerikaan kan een tank benzine leegslurpen en de volgende ochtend nóg de marathon van New York lopen. Rennen. Op blote voeten. Ik niet. Ik heb de kracht nog niet eens naar de wc te kruipen. Ik zou moeten blijven liggen, ik zou de dag als een deken over me heen moeten trekken. Maar ik moet opstaan. Drie snooze na zeven en ik moet naar mijn werk. Nog één dag van glimlach en ik mag me in het weekend werpen. Maar eerst opstaan. Als ik voor de vierde keer op snooze druk, duwt De Lege Plek zijn elleboog in mijn zij.

Moet jij niet naar je werk?

Ja, lul, dat weet ik. Ik wil mijn nagels in zijn borst slaan en hem tot zijn kruis toe open krabben. Ik wil deze ochtend met zoveel geweld beginnen dat alles wat erna komt alleen maar zacht kan zijn. Op mijn kussen ligt een rood plasje, mijn tong smaakt naar bedorven bloed en even denk ik dat de kogel uit mijn droom mijn longen heeft geraakt. Dat ik tussen slapen en waken mijn ziel heb uitgebraakt. Het plasje ruikt naar zure wijn. Een oprisping, niets meer, een klein kotsje terwijl ik sliep.

Je komt te laat zo.

Als ik een Amerikaan was, zou ik niet eerst op de rand van het bed gaan zitten om tegen het kokhalzen in een sigaret leeg te zuigen. Ik zou meteen onder de douche springen. Niet dat een Amerikaan hoeft te douchen, want een Amerikaan stinkt nooit. Zijn zweet is altijd vers en is er alleen voor om de spieren te laten glanzen.

...

Ik val in slaap op de wc. Ik heb mijn kussen nog tegen me aangedrukt en ben pissend in slaap gevallen. Ik pis en ik slaap en ik voel hoe mijn warmte zich tussen mijn billen verzamelt, hoe het langs mijn dijen kruipt, mijn benen op, hoe het in straaltjes mijn tenen opzoekt.

IK BEN EEN BRANDWEERMAN
IK BLUS MET MIJN KUT DE BRANDENDE WERELD
IK NEEM DE HITTE TUSSEN MIJN BENEN
EN ZUIG DE VLAMMEN VAN ONDEREN OP.

Ik grijp de slaap bij zijn strot, zet mijn hak op zijn ribbenkast en vertrapt hem. Maar voor de slaap is het nooit genoeg, hoe meer je hem vertrapt, hoe liever hij je heeft. En dan merk ik dat ik nog steeds die onderbroek van vershoudfolie aan heb. Ik heb de onderbroek volgepist, als een luier, en er is niemand die me komt verschonen.

Ik drup een spoor urine van de wc naar de douche en spoel de nacht van me af, de laatste vieze resten mij van me af, de laatste klontjes slaap van me af. Ik ontbijt, koffie, krant en dan valt mijn oog, ik zit er niet op te wachten, op een klein artikel.

Een man was ergens in de wildernis van weet ik veel waar met zijn been onder een boomstam bekneld geraakt. Hij had twee dagen op hulp gewacht en zijn eten was op en zijn water was op en hij wist dat hij zou sterven zonder ooit zijn geliefden terug te zien. Dus hij pakte zijn zakmes en zaagde zijn lichaam van zijn been. Hij was een gewone man die één keer in zijn leven buiten de voorspelbare gang van huis en werk en supermarkt wilde gaan. Dus hij was in zijn eentje gaan survivalen en toen was die boom op hem gevallen. En dat zagen was nog een hele klus, hij bleef haken in zijn pezen en moest zijn bot met alle kracht die hij nog in zich had verbrijzelen voordat ie het los kon hakken. Hij was meerdere keren flauw gevallen toen het hem eindelijk lukte. Hij was los. Hij hinkte naar de dichtstbijzijnde snelweg, zo ver in de wildernis was het dus ook weer niet, en raakte bewusteloos.

In het ziekenhuis kwam hij bij, zijn vrouw zat naast hem. En hij was helemaal door het dolle, hij had het overleefd. En hoe! Hij had zijn eigen been afgezaagd. Hij was geen slappe zak meer, hij was een keiharde... nou ja, held toch wel. Trots keek hij naar zijn vrouw, klaar om overladen te worden met lof en liefde. Maar zijn vrouw keek zuur als altijd. Hij begreep het niet. Hij was de wildernis ingetrokken, hij had het gevaar ontmoet en hij had het overwonnen! En zijn vrouw schraapte haar keel en stelde één vraag. "*Waarom heb je die tak niet gewoon afgezaagd?*"

Wij zagen nooit de tak af. Wij gaan direct onszelf te lijf.

Ik sla de krant dicht, slok mijn koffie achterover, zuig mijn sigaret in één teug leeg en gaap de laatste aanval slaap mijn keel uit. Tijd om de deur uit te gaan, tijd voor de jacht op file en spits. Boven hijst De Lege Plek zich uit bed. Hij stommelt de gang op, sleept zijn snurk de plee in, petst met zijn blote voeten in mijn plas rond en komt met een droge scheet tot leven.

Jezus wat is hier gebeurd?

Ik mompel 'tot vanavond' en schiet de deur uit, m'n auto in, de straat uit, m'n werk in.

...

In Amerika houden ze van hun werk. In Amerika zeggen ze *work is the meat in the hamburger of life*, en ze zijn gek op hamburgers, dat weet iedereen. Een Amerikaan werkt vijftig uur per week en nóg heeft ie er geen genoeg van. Elke dag dánst hij zijn *office building* in. *Hi Joe, hé Jane, and a good morning to you too, it's a beautiful day!*

♪ *Oh, say can you see
by the dawn's early light
what so proudly we hailed
at the twilight's last gleaming.*

Ik niet, *no way*, ik sta op het parkeerterrein voor het eenverdieps kantoorgebouw waar ik vandaag moet zijn. Ik staar naar de deur waar ik zo naar binnen moet. Alsof het gebouw, als ik er maar lang genoeg naar kijk, vanzelf verdampt, de wolken

ingezogen wordt. De motor loopt nog, ik zit in een vluchtwagen, ik kan hier zo weg, ik
hoef mijn voet maar op het gaspedaal te zetten en ik vlieg hier vandaan, geen idee
waarheen, als het maar weg is, hier weg is. Rijden en blijven rijden. Tot ik er ben,
waar ik wil zijn, en zolang ik niet weet waar ik heen wil, blijf ik rijden. *Hundred miles
an hour* tot de banden versleten zijn, tot de banden klappen en ik over de kop vlieg.
Terwijl mijn auto en ik salto na salto maken gaan we nóg vooruit, nóg door. En als de
auto niet meer voort wil gaan, dan stap ik uit en ga ik lopen. Ik blijf lopen, tot ik mezelf
versleten heb, na mijn zolen mijn voeten, na mijn voeten mijn enkels, mijn benen,
mijn kruis. Ik sleep mijn borstkas voort en trek mijn ingewanden achter me aan. Ook
die verslijten. Ik verslijt mijn armen, tot mijn schouders, ik verslijt mijn nek, mijn hoofd,
tot ik mezelf alleen nog als een stukje kruin de weg over sleep. Ik blijf slijten tot ik
aankom, of tot ik van zool tot kruin versleten ben.

[*Klop klop klop*] Op mijn autoraampje.

Het platte gebouw is niet verdampt. Niet de wolken ingezogen. Niet veranderd in een
regenboog. Er staat geen pot met goud. Een neus drukt tegen het raampje.
Daarboven twee zwarte ogen die ingespannen naar me kijken. Twee knoopogen in
een gezicht dat bedekt is met stro. Stro uit zijn kop, stro uit zijn wangen, stro uit zijn
oren.

[*Klop klop klop*]

Ik trek m'n glimlach aan en draai het raampje open. Een muffe geur slaat naar binnen.

Leuk wagentje, zo worden ze niet meer gemaakt.

'Goedemorgen?'

*Ik heb zelf een lelijke eend, kijk maar, die rooie daar. Maar dit is ook een mooi bakkie
hoor. Zit weinig belasting op, zeker?*

'Waarmee kan ik u van dienst zijn?'

*Kunt u het vinden? Ik bedoel, moet u hier wel wezen? Want deze parking is exclusief
voor werknemers van Global Logistics, "we know where you're going", weet u wel. En
u werkt niet voor Global Logistics, want ik ken u niet. En het kan ook niet zijn dat u
hier komt solliciteren, want ze nemen nu echt helemaal niemand aan. Zwaar
vaarwater, ziet u, de buikriem is aangehaald. Dus ik dacht, ik zag u hier zo zitten in
dat wagentje en ik dacht, misschien bent u verdwaald.*

Dat moet het zijn, ik heb de verkeerde afslag genomen. Ik kan met mijn hakken
klakken zoveel ik wil, ik kom niet meer thuis. Ik glimlach naar de vogelverschrikker.

'Ja, dat moet het zijn. Ik zal wel verdwaald zijn.'

Nou, ziet u nou wel, dat dacht ik al. Waar moet u wezen dan?

'Nou, "Yóu know where I'm going", toch? Dus *where am I going* dan?'

Eh, dat is niet... zo werkt het niet, eh, juffrouw, 't is niet echt letterlijk dat ik, ik bedoel ik, persoonlijk, eh, know waar u eh, go't. Wij doen logistics, snapt u, niet echt van welke richting of, of waar iemand heen, eh...

'Laat me met rust dan, ik kom er zelf wel uit.'

De vogelverschrikker druipt af. Ik ben nog geen minuut bij m'n nieuwe opdracht en ik heb al vrienden gemaakt. Dat doe ik goed. Het is een hoofdpijnopdracht vandaag. Een Amerikaan zou een Alka-Seltzer nemen en de pijn van zich afschudden als een bosnimf de ochtenddauw, maar tegen de steken in mijn kop helpt niets. Het enige dat erop zit is uit de auto te stappen en aan het werk te gaan. Iedere stap is een stap richting weekend. Als ik me daaraan vastklamp kan ik mezelf misschien op het droge hijsen. Bijna weekend. Ik zet de motor af, de vluchtwagen puft een klein protest en zwijgt. Ik stap de auto uit, de wereld in. En ik stap niet eens zo snel uit, ik sta niet eens zo snel op, maar toch schiet het bloed uit mijn hoofd en wordt het donker.

...

Er zijn verschillende soorten donker. Je hebt het donker met een hartslag en met slagstanden, het donker dat je strot openbijt en wacht tot je dood bloedt. Je hebt het donker dat zo dicht opeen is geperst dat je nauwelijks één adem meer kan halen. En je hebt het donker dat je overvalt in het volle licht, het donker dat zo snel gaat, dat je het gevoel hebt dat je valt. Dat je valt en blijft vallen.

Ik val.

Vroeger, toen de wereld nog niet rond was, had je tenminste nog een rand om af te vallen. Je stapte mis, je viel en je kwam neer. Dan kwam je moeder je een kus op je schaafwond geven en zette je rechtop. Maar nu is de aarde rond. Als je valt, dan blijf je vallen, je komt niet meer neer.

...

Als ik bijkom zie de vogelverschrikker. Hij probeert me overeind te trekken.

U lag opeens op de grond.

'Dat is nog geen reden om me aan te randen, ja?'

Maar ik ben niet, ik wil niet, ik doe niet...

Hij laat me los en ik knal met mijn hoofd tegen de grond.

'Au.'

Sorry.

'Ja, met je sorry, rot je nou eindelijk eens op, ja?'

Hij wordt rood, wil iets zeggen maar zijn woorden klappen tegen zijn huid.

'Verkrachter!'

Met een hoog, gekrenkt gilletje verdwijnt hij in het kantoor van *Global Logistics*. Dit soort ontmoetingen moet ik koesteren, je komt tegenwoordig maar weinig vriendelijke, hulpvaardige mensen tegen.

Ik lig op het parkeerterrein van *Global Logistics*. Dat laat maar een slechte indruk achter bij het personeel van de opdrachtgever. Dus ik sta professioneel op en volg de strokop het kantoor binnen. Er is niks mis met me, ik ben schoon, en gestreken, en mijn secondes tikken net als bij ieder ander in hetzelfde tempo door. Er is niets aan de hand. *Smile!*

...

In Amerika heet een receptioniste *Chief Executive Officer of First Impressions*. Zij heeft de taak de eerste indruk van het bedrijf te verzorgen, en die eerste indruk moet een goede indruk zijn. Een *CEO of First Impressions* legt eer in haar taak en wat er ook in haar privé-leven gebeurt, het zal haar verplichtingen tegenover haar werk nooit in de weg staan. Al heeft ze die ochtend een mastectomie laten uitvoeren, nog zal ze stralen en glimmen en één en al hulpvaardigheid zijn. De receptioniste die mij ontvangt heeft daar duidelijk een broertje dood aan. Ze kijkt me boven haar koffie wantrouwig aan. Ze ziet eruit als een wond, een wond die jarenlang korst heeft liggen vergaren, dus ik probeer het me niet persoonlijk aan te trekken.

Ben jij dat gestoorde wijf dat onze Fons zo heeft laten schrikken?

'Nee, ik ben van *EMC* en ik kom...'

Want onze Fons is een goeie vent, dat kan ik je wel vertellen. Die zou nooit zomaar zijn vingers in een onbekende vrouw steken, als ze er niet om vraagt. Dus dat jij onze Fons zomaar voor verkrachter loopt uit te schreeuwen, dat geeft geen pas.

Ik pak haar koffie en neem een slok. Lauw, maar zwart, dus prima.

'Ik ben van *Expectancy Management Consultants* en ik ben hier ingeboekt voor een negenuurtje, halfelfje en een kwartovertweetje. Lange dag dus, en ik hoop dat u me kan helpen de dag goed te beginnen. Als u even voor me in uw systeempje wil kijken in welke ruimte ik verwacht wordt, zou ik u bijna dankbaar willen zijn. Heeft u dat?'

D'r oogjes zwemmen rond in d'r wond en dan duikt ze d'r computer in.

Kamer 1.08, hier de gang uit en naar links.

...

In kamer 1.08 zitten een stuk of twintig werknemers van *Global Logistics* me aan te staren. Bij sommigen zie ik beginnende doodsangst in de ooghoeken, bij anderen bloeddorst, maar de meesten zitten er apathisch bij. Laboratoriumratten, geen idee wat ze boven het hoofd hangt. Een normale groep dus, dit wordt een eitje.

'Hi!' Goedemorgen, HI! Laat ik me eerst even voorstellen, ik ben Mac. Sommigen van jullie kennen me al, hè Fons, maar de meesten hier, ik zie jullie al kijken, hebben geen idee wie ik ben of wat ik kom doen. Of wat je aan me kan hebben. Helder, duidelijk, prima. Ik heb ook begrepen dat er nogal wat, eh, zeg maar veranderingen in het bedrijf zijn, de laatste tijd. Ik zag het in mijn dossier en jullie is het ook niet onbekend, toch Fons, 'zwaar vaarwater' noemde je het? Nou, precies. Dus ik kan jullie niet kwalijk nemen dat er wat, nou, laat ik het geen wantrouwen noemen, maar ik begrijp dat ik een, zeg maar, kat ben, in de boom, en dat jullie me d'r eerst even uitkijken. Dus, laat ik eerst even iets over mezelf vertellen, of, wat ik kom doen.'

De eerste laboratoriumrat steekt zijn vinger op. Altijd is er iemand die vraagt:

Is dit verplicht?

't Is een zwetertje, dit ventje met zijn vinger omhoog. Een huid met de kleur van de doffe kant van aluminiumfolie. Vroeger veel last van acné gehad. Hij heeft geen hart maar een holte die zich met angst vult, elke nacht als hij in bed stapt, en als hij zijn mond opentrekt, gutst de angst zijn lippen over. Hij wil hier niet zijn. Hij wil hier helemaal niet zijn.

Is dit verplicht?

'Jullie hebben allemaal een e-mail gekregen waarin stond wat er van jullie verwacht wordt, dus ik neem aan dat ik deze vraag daarmee beantwoord heb. Is het hier altijd zo warm? Staat die verwarming aan, of... zou je even kunnen... dank je.'

Het is dus verplicht?

'Dat verlangen om per se een antwoord in de 'ja/nee-sfeer' te willen horen is nu juist waar we vandaag aan gaan werken. Misschien heb je er wel wat aan. Hoe heet je?'

Willems.

Zijn holte stroomt over en de angst drupt zijn poriën uit, hij wordt nog natter, nog grijzer. Hij wou dat hij zijn mond nooit open had gedaan.

Waarom?

'O niks, nergens om, maak je geen zorgen.'

Ik krabbel wat in het dossier, om hem te fucken. Om hem zijn bek te laten houden. Zijn aluminiumkop verkreukeld, daar hebben we geen last meer van. Ik schrijf niets op, ik teken een figuurtje. Een pik om precies te zijn. Een slappe pik met een slappe zak.

'Goed. Zijn er nog meer vragen of kunnen we beginnen? Mooi. Tussen verwachting en resultaat kan een soort van kloof liggen. Structuren, organisaties zeg maar, maar ook personen, kunnen in de knoop raken als die kloof, de kloof tussen verwachting en resultaat, te groot wordt. In die kloof, dat gat, springt de consultant in verwachtingsmanagement. Ik dus. De externe begeleider wanneer er een nieuw,

soms onverwacht, beleid wordt geïmplementeerd. Zoals hier, zeg maar. 't Is hier wel erg warm, vinden jullie niet? Mag er even een raampje... voor ik smelt? Die kunnen niet... oh, ok. Dus. Ik communiceer methodes die een stukje aan de vraagkant behandelen, de realiseerbaarheid van het concept "resultaat", en aan de aanbodzijde gaan de methodes in op het managen van specifieke verwachtingen. En daartussen, vanzelfsprekend, gaat het binnen de verwachtingsmanagement-consultancy om afrekenbaarheid. Da's geen Frans, of wel Fons? Hoe dan ook, afrekenbaarheid, targets, potato tomato. Zijn we al bij de uitvoerende kant en komen we bij jullie uit.

O, belangrijk om te vermelden ook, is dat er voor jullie he-le-maal niets vanaf hangt. Zie het als een mogelijkheid om jezelf te verrijken, haal eruit waar je zelf iets aan hebt. En gebruik het. Gebruik het hier, of, wie weet, op je volgende werkplek.'

Een vrouw met een brede kop en een stomp neusje steekt haar nepnagel de lucht in.

'Als je even blijft luisteren, zal je merken dat je meeste vragen vanzelf beantwoord worden, dank je. Poeh, ik denk dat de facilitaire dienst hier wel eens mag kijken naar de *climate control*, dit lijkt me niet helemaal ARBO hoor. Jullie nergens last van? Nee? Gaan we door.

Samengevat: als een proces spaak dreigt te lopen, komt dat dan door een te laag resultaat of door een te hoge verwachting? En welke bruggen kunnen wij, jullie, bouwen om die kloof te, eh, overbruggen.'

De vrouw met de plastic klauw kucht. Er zit altijd een raddraaier tussen. Zo'n figuur dat gezakt is voor d'r vlokentest en het hele leven als een herexamen ziet.

Waar is dit allemaal voor nodig?

'Later op de dag hebben we de bilateraaltjes, de één op ééntjes, zeg maar, en dan is er genoeg ruimte om persoonlijker op de dingen in te gaan.'

Ik zie er het nut niet van in.

Sommige mensen hebben getuigen nodig omdat ze anders niet bestaan, anderen hebben getuigen nodig omdat ze anders niets betekenen. De vrouw met de plastic klauw is van het tweede slag. Isoleer haar en de bodem valt weg, leeuwinnen jagen in groepen. Ik masseer mijn mond tot mijn vriendelijkste glimlach.

'Wil jij even naar voren komen?'

De leeuw gromt, sjokt naar voren en ik buig me naar haar toe.

'Ik denk niet dat wij goede vriendinnen gaan worden,' fluister ik, 'maar ik wil hier wel mijn cursus afdraaien. Als het nodig is om je daarvoor te verwijderen, dan doe ik dat.'

Ja, en wat dan?

'Dan maak ik een aantekening in je dossier. Dat dossier gaat naar je leidinggevende. En daar houdt mijn verantwoordelijkheid op. Dus laten we proberen zoveel mogelijk nare consequenties te vermijden. Begrijpen wij elkaar?'

De leeuwintrekt haar plastic nagels in, ze verslikt zich in haar grom en zwijgt.

‘En ga maar lekker vooraan zitten, gezellig dichtbij mij.’

Je kan een brand het beste blussen voor ie uitgebroken is.

‘Goed,’ ik klap in mijn handen. Ik haat het als ik dat doe, ‘gaan we door.’

‘Nu. Interne processen moeten worden gestroomlijnd. En dat begint bij jou; medewerker. Jij bent het rad in het radarwerk, jij draait en als je goed draait grijpen je tandwielen in andere tandwielen die op hun beurt weer in andere tandwielen grijpen. Vanuit een bepaald perspectief draait het hele bedrijf dus om jou. Maar soms voelt het dat je in dat rad als een rat rent en rent, zonder ook maar iets in beweging te zetten. En weet je wat? Soms is dat ook zo. Soms zet je niets in beweging, staat het rad stil en kan jij je rondjes blijven rennen wat je wil, het heeft geen enkele zin. De tanden happen lucht, zo nutteloos als een kunstgebit op een nachtkastje.

Nu even geen vragen alsjeblieft.

Denk dan eerst even na voordat je je laat ontmoedigen. Voordat je begint te klagen tegen je collega’s. Want je weet hoe er gepraat kan worden in het rookhok, bij het koffiezetapparaat, of boven een zacht broodje boterhamworst in de kantine. Je weet hoe een probleem opgeblazen kan worden tot je er niet meer omheen kan. Iets wat klein en onschuldig lijkt, als een cavia, krijgt tanden, krijgt klauwen en grijpt je naar de keel als je even niet oppast. Als je jezelf niet even de tijd gunt om na te denken. Maar hoe doe je dat? Hoe denk je gestroomlijnd na. Hoe scheid je de hoofdzaken van de bijzaken, de bijzaken van de niet ter zake doende zaken, de niet ter zake doende zaken van de emoties?

Eerst even luisteren naar wat ik zeg, als je straks dan nog vragen hebt kan je me aan m’n jasje trekken Fons.

Hoe doe je dat?

KISS en LOVE.

Ja, dat mag je best even opschrijven:

KISS en LOVE.

ALL YOU NEED IS LOVE:

Leiding, Overzicht, Voorspelbaarheid, Efficiency: LOVE.

Zonder LOVE is het leven een aaneenschakeling van toevalligheden, een zee die geen zee is, maar een onmetelijke hoeveelheid afzonderlijke druppels waarin je zonder houvast zwemt. Dat is zwemmen in drijfzand, zonder land in zicht. Zonder LOVE ben je alleen bezig niet kopje onder te gaan.

Ik weet dat het snel gaat, maar alles wordt vanzelf duidelijk en zo niet dan kan je het me straks vragen.

LOVE: Leiding, Overzicht, Voorspelbaarheid, Efficiency.

Straks.

Zorg dat je weet wanneer je de **Leiding** neemt en wanneer je je laat **Leiden**. Houd **Overzicht**, weet wat je doet en waarom je het doet. Kies je strijd, houd punten bij, check waar je bent in je targets. **Voorspelbaarheid**; Maak afspraken met jezelf en houd je daaraan. Schep orde, zorg voor een beheersbare mate van chaos.

Ik wil even geen vingers meer zien.

En beweeg **Efficiënt**; laat je niet afleiden, verdwaal niet.

Geen vingers. Jij ook niet.

En vergeet nooit hoe LOVE begint; altijd met een KISS;

Keep It Simple, Stupid.
Die vinger de lucht uit, nu.
Als LOVE linksaf slaat, terwijl jij rechtdoor wilt gaan, denk dan eerst aan de
KISS: Keep It Simple, Stupid! Stuur bij, buig niet af, houd je ogen op het doel gericht..
Ik zei; die vinger de lucht uit.
KISS leidt naar LOVE
De lucht uit!
en LOVE leidt naar leven.
Nu is het genoeg!

...

Amerikanen hebben heel heldere regels, iedereen kent de *do's* en *don'ts* van de werkvloer. Een absolute *no-go* bijvoorbeeld is lichamelijk contact. Een hand schudden kan, maar iedere verdere aanraking leidt tot ontslag op staande voet. Dus ik wist wel dat ik verkeerd bezig was toen ik over de tafel klapte en het priemende vingertje van Fons in mijn vuist nam. Ik wist dat ik me, naar Amerikaanse begrippen, misdroeg. Maar je kan iemand maar zo vaak attenderen op zijn gedrag, voor er maatregelen genomen moeten worden. Anders word je niet meer serieus genomen. Misschien had ik even tot drie moeten tellen. Misschien had ik even diep moeten zuchten. Misschien dat ik... wat overdreef in mijn reactie. Maar ik deed wat ik op dat moment juist achtte, ik sprong naar voren, greep het vingertje van de vogelverschrikker en brak het. Het verbaasde me vooral dat het zo makkelijk ging. Ik sloot mijn hand, draaide mijn pols en hoorde, nee, voelde, in mijn palm, een duidelijk, droog krakje. Een takje, een latje, een luciferhoutje.

Krak.

De vogelverschrikker is duidelijk net zo verbaasd als ik, hij spert zijn mond en zijn knoopogen open en probeert erachter te komen wat er nu eigenlijk gebeurd is. Het denken kost hem zoveel hersencapaciteit dat de pijnprikkel nog even niet doorkomt.

Nu is het zaak om snel te handelen. Ik moet de *collateral damage* beperken. Als de andere laboratoriumratten doorkrijgen wat er aan de hand is, worden ze onrustig en kan ik het de rest van de dag wel vergeten. Isoleren en neutraliseren dus.

‘Jij, met mij mee, nu. De rest van jullie neemt maar een kop koffie, ik ben zo terug.’

Ik sleep Fons aan zijn vinger de deur uit, ren hem de gang uit, langs de receptioniste, de parkeerplaats op en voor hij begint te gillen duw ik mijn mouw in zijn mond. Hij krijgt in mijn kleren maar de stof dempt zijn geluid. Als hij uitgeschreeuwd is laat ik zijn vinger los. Die maakt een vreemde bocht en begint langzaam op te zwellen.

‘Dat ziet er niet goed uit Fons,’ fluister ik, ‘dat ziet er helemaal niet goed uit.’

Er komen tranen in zijn knopen, ze worden langzaam dikker, rollen langs zijn neus.

‘Jij moet maar even naar de dokter, hè, jij moet naar de Eerste Hulp. Dan krijg je een pijnstiller en een lolly en een pleister, en dan komt alles goed. Ben je met de auto?’

Hij knikt naar zijn rode eend, ik help hem erin.

‘En omdat je je niet zo lekker voelt kan je na de dokter beter meteen naar huis gaan. Hebben wij het verder nergens meer over, dan zal ik ook geen aantekening in je dossier maken over je vreemde gedrag. Dit blijft onder ons, zullen we dat afspreken?’

Hij knikt.

‘Verstandig van je Fons. Je redt het verder wel?’

Hij haalt zijn neus op, slikt zijn snotter in en zegt:

Ik wilde alleen maar zeggen dat u uit uw neus bloedt.

‘Dat is attent van je Fons, dag.’

Hij kachelt weg, missie geslaagd. Dan draai ik me om en zie ik de laboratoriumratten voor het raam staan. Ze duwen hun spitskopjes tegen het glas en snuffelen onrustig. Ik plooi mijn hoofd meteen in een lach en zwaai naar ze.

‘Fons voelt zich niet zo lekker!’ Schreeuw ik. ‘Dus ik heb hem maar naar huis gestuurd! Ga maar weer zitten, ik kom er nú aan.’

Binnen houdt de wond bij de receptie me tegen.

Wat was er met Fons?

‘Met Fons? Wie is Fons? Ik ken geen Fons.’

Was het zijn maag? Als hij spanningen heeft, krijgt hij last van zijn maag. Dat heeft Fons heel snel, hij heeft een zwakke maag.

‘Ja, zijn maag. Hij werd even niet goed, dus ik heb hem naar de dokter gestuurd.’

Ach, arme Fons... En hij houdt er al niet van de aandacht op zichzelf te vestigen.

‘Nee. ’t Is een sieraad voor het bedrijf.’

Ja, en dat is ie. U hebt trouwens een bloedneus.

‘Dank je, dat is heel attent van je.’

...

Het moet die lucht in het gebouw zijn. ’t Is omdat er geen raam open kan en vanwege de hitte en omdat al die lucht die uit die lijven hier komt steeds maar weer wordt rondgepompt. Die lucht is zo oud als het gebouw zelf. Een lucht die steeds zwaarder wordt. Huidschilfers, zweet, stof, talg, kruimels wanhoop die je slijmvliezen doorboren als asbestdeeltjes. Een lucht als schuurpapier. Geen wonder dat mijn neus bloedt.

Ik sta voor de spiegel op de wc en krijg het bloeden niet gestelpt. 't Is alsof de wijn van vannacht in mijn keel omhoog kruipt en via mijn neus een uitweg zoekt. Ik duw propjes wc-papier in mijn neusgaten. Je ziet er bijna niets van. Je ziet er niets van. Ik hoef alleen nog maar mijn glimlach terug te vinden en ik kan weer aan de slag.

En die glimlach moet vanzelfsprekend zijn. Hij hoeft niet echt te zijn, alleen maar groot, angstaanjagend groot. Een glimgrijns met ontblote tanden. Een chimpansee zou je ervoor op je bek rammen, maar hier kan de vriendelijkheid niet agressief genoeg zijn. Je moet de mensen je glimlach door de strot duwen, dan pas slikken ze 'm. Ik oefen voor de spiegel, maar ik krijg mijn lippen niet meer in de goede stand.

...

[*klop klop klop*] Op de wc-deur.

Hallo?

Ik duw mijn vingers tegen mijn mondhoeken. Ze blijven niet omhoog staan.

Gaat alles goed daarbinnen?

'Pico bello, *never better, a-okay.*'

We zitten boven op u te wachten hoor. Gaan we nog door of kunnen we aan het werk?

Ik pulk de propjes wc-papier uit mijn neus, maar die begint meteen weer te vloeien dus ik duw ze snel terug. Ik veeg mijn lippen af en duw de deur open.

'Vind jij dat opwindend, om aan de deur te luisteren als een vrouw op de wc zit.'

Maar ik was niet...

'Wordt je pinkeltje daar stijf van, als je een vrouw hoort plassen? Vind je dat geil?'

Sorry, ik wilde niet...

'Nee, maar je deed het wel. Of niet soms?'

Zijn hoofd frommelt ineen.

'Of niet soms?'

Het spijt me.

'Het spijt je? Het spijt je dat je betrapt bent. Hm? We wachten nog wel even af of het consequenties heeft. Laten we maar weer beginnen.'

...

In 1.08 is de sfeer omgeslagen. Heerste nèt nog de normale passiviteit en neerslachtigheid van het kantoor, nu is de stemming ronduit vijandig. De leeuw met de plastic klauwen is de onbetwistbare alfateef van de rattenroedel. Ze zit klaar om haar troepen de aanval in te leiden, dus ik moet voorzichtig manoeuvreren. Een landmijn maak je beter niet onschadelijk door erop te gaan staan.

‘Goed, we gaan er weer lekker tegenaan. Wat zijn jullie eigen ervaringen in het werkveld, hoe zouden KISS en LOVE je kunnen helpen die ervaringen te kaderen? Kan iemand een moment noemen waarin het spaak dreigde te lopen op de werkvloer, een concreet voorbeeld waar verwachting en resultaat niet samen bleken te vallen?’

Niemand steekt zijn vinger op. Natuurlijk niet. De leeuw kijkt uit over haar savanne en als ze ook maar één rattenkop boven het gras uit ziet komen slaat ze toe.

‘Weet jij anders iets? Iets dat anders liep dan je had gehoopt. Dan de bedoeling was.’

De leeuw snuift.

‘Nee? Alles loopt altijd precies zoals je het verwacht? Je bent een gezegend mens.’

Vandaag loopt iets anders dan ik had gehoopt.

‘Iemand anders een voorbeeld, een concreet voorbeeld?’

Dat is een heel concreet voorbeeld. Verwachting en resultaat vallen hier niet samen. Daar wou je het toch over hebben? Nou, heb het er dan maar over.

‘Goed, dan hebben we het erover. Hoe zou jij KISS en LOVE toe kunnen passen op vandaag, en zo een brug kunnen bouwen tussen verwachting en resultaat?’

Dat zou ik nooit doen.

‘Nee, maar daarom vraag ik het je ook, zodat je het daarna wel kan doen.’

Ik vind het onzin. Dat hele KISS en LOVE gedoe. Dat werkt hier toch helemaal niet. Ik vind het allemaal zo Amerikaans.

‘Wat zeg je?’

Ik zeg dat ik het allemaal véél te Amerikaans vind.

...

‘Je kan een vóórbeeld nemen aan die Amerikanen. Die zeiken niet, die gáán, die dóen. Voorbeeldje? Ze hebben gróte plannen hier. Ja, de Amerikanen hebben *Global Logistics* overgenomen, ja. Wisten jullie niet? En denk je dat die in dit gure schraaplandje blijven zitten? Nee, die weten wat *Global* betekent, die willen de wereld veroveren. Maar ondertussen zitten ze vast, aan jullie, slappe werknemertjes, beschermd door slappe wetjes. Zodat jullie als ballast aan hun groei blijven hangen. In Amerika zou je metéén ontslagen zijn, reorganisatie en hup, d’r uit. Was het maar

zo'n feest, dan had ik nog iets aan mijn dag gehad. Maar nee, jullie krijgen een begeleid afvloeiingstraject, jullie krijgen drie maanden doorbetaald om cursussen te volgen. O wat gaan ze voorzichtig met jullie om, jullie worden langzaam langzaam het slechte nieuws ingemasseerd. Je zou eens psychische schade overhouden aan de hele ontslagprocedure. Stapje voor stapje gaat het, handjes vast. Alsof het iets verandert aan de uitkomst. Als jullie over drie maanden nog bij *Global Logistics* werken, dan is dat voor het minimumloon. In Calcutta!

...

'O, nu gaan er opeens wel vingertjes de lucht in?'

Hun snorharen trillen van opwinding en de laboratoriumratten beginnen te piepen. Al snel is 1.08 gevuld met het geluid van tientallen rubber eendjes. De paniek kruipt als de pest uit hun snuitjes. De leeuw vangt mijn blik en blijft erin hangen.

Bedoel je dat we worden ontslagen?

'Nou, nu duik je wel heel snel die negatieve spiraal in. Probeer eens te kijken hoe je dat denken kan doorbreken. KISS en LOVE. Hoe zou je dat toepassen op dit geval?'

De Leeuwin staat op.

Ik heb er ook nog twee voor jou. FUCK en YOU!

'Ah, interessant, en waar staat dat voor?'

Ze springt over haar tafeltje en zet haar plastic klauwen in mijn borst. Terwijl ik achterover tegen de muur klap, schieten de propjes wc-papier uit mijn neus. Het bloed dat zich in mijn neusgaten heeft opgehoopt sproeit er in één keer uit en door de rode fontein heen zie ik vaag hoe de leeuwenkop snel dichterbij komt. Soms is het leven een mislukte foto. Overbelicht, onscherp, en zelf sta je buiten het kader. Dan raakt haar hoofd het mijne en wordt het weer donker.

...

Toen ik twaalf was, nam mijn moeder me mee naar de McDonalds. We stonden in de rij voor een *Happy Meal*. 'Hier', zei ze, 'hier ben jij verwekt.' Ik keek naar een dik meisje met een aardbeienmilkshake. 'Of', zei ze, 'niet hier, niet in dit... restaurant, maar op deze plek. Toen hier nog weiland lag, de snelweg hiernaast nog voetpad was. Toen deze vloer, die zo makkelijk schoon te houden is, nog grasveld was.' De aardbeienmilkshake was op en het meisje slurpte met haar rietje langs de bodem. 'In die dagen,' zei ze, 'gek is dat, in die dagen was de lucht altijd blauw. Mensen die er verstand van hebben zeggen dat dat onmogelijk is, maar ik weet het zeker. Ik was er toch bij?' Het dikkertje liet een boer en giechelde. Haar moeder giechelde mee. 'En daar, waar nu de ballenbak begint, begon het water waarin ik nog heb geprobeerd je uit te spoelen. Maar je had je al vastgeklampt. Ik kon spoelen wat ik wilde, ik had al het water waarmee het grintgat was gevuld door mijn dingetjes kunnen spoelen, jij was al onderweg. Thuis heb ik nog een cake gebakken. Een detail, maar ik weet het nog. Een chocoladecake. O, we zijn aan de beurt. Wat wil je in je *Happy Meal*?

...

Wanneer ik bijkom, zie ik eerst alleen maar benen. Ik lig op mijn zij onder een tafeltje en mijn hoofd bonst en de autosleutel in de zak van mijn rok prikt in mijn bovenbeen en mijn neus gloeit. De ratten staan tegen elkaar aan te piepen. Alleen aluminiumkop zit nog, in een hoekje, zijn armen om zich heen geslagen en hij wiegt heen en weer. Als hij ziet dat ik mijn ogen open heb, krijgt ie de hik. Die gaat me niet overeind helpen. Het ziet ernaar uit dat niemand van plan is me overeind te helpen. En dat is maar goed ook, dat soort hulp ken ik. Ze helpen je de grond in als je even niet oplet. Het lijkt me het beste om mezelf te helpen. Ik kruip weg. Aluminiumkop begint te jammeren en naar me te wijzen, maar de rest van de ratten negeert hem en ik glijp weg.

...

Op de wc neem ik de schade op. Ik zie eruit als een Afrikaans masker. Mijn gezicht zit onder het bloed en als ik mijn neus aanraak schiet er een pijnscheut tussen mijn ogen. Ik inspecteer mijn blouse. Er zijn nog een paar witte vegen tussen het rood te zien, maar verder is ie vrijwel egaal doorweekt. 't Is een plaatje. Nee echt. Lampje d'r op en niets meer aan doen. Je kan m'n tepels zien. Ook dat nog.

Ik moet een sigaret.

Ik graai in mijn tasje en het glipt uit mijn handen. In de val draait ie om en ik zie hoe alles eruit rolt. Klats. In de wc-pot. Klats. Mijn tasje erachteraan. Klats.

En het is geen wc-pot met een plateau. Het is geen wc-pot waarin je na de ontlasting kan kijken of alles wel in orde is met de stoelgang. Of er geen wormpjes of parasieten inzitten. Nee. Het is een diepe pot met steile wanden.

Ik moet een sigaret. Eerst een sigaret.

Ik doe mijn ogen dicht en grijp mijn sigaretten uit de pot. Ze zijn doorweekt.

Ik moet roken.

Ik pak een sigaret en blaas 'm zo droog mogelijk onder de blower. Dan stop ik m tussen mijn lippen en probeer niet te denken aan degene die voor mij naar de wc is geweest. Ik steek de sigaret op en inhaleer diep.

Dat doet me goed.

Een seconde later klieft er een sirene door mijn hoofd.

...

Brandalarm.

...

Je kan je ook nergens meer rustig terugtrekken. Overal houden ze je in de gaten. Je hoeft maar een trekje te nemen en de hel breekt los. Ik doe toch godverdomme niemand kwaad? Ik trek door, duw de deur open en loop naar de receptie. De wond staat in paniek op het schakelbord te rammen en overal beginnen lichtjes te branden. In Amerika zou iedereen zich kalm houden. Ze zouden zich ordelijk in een rechte lijn opstellen en rustig naar buiten lopen, waar ze zouden wachten tot de hulpdiensten gearriveerd zijn. Maar bij *Global Logistics* rent iedereen in paniek het gebouw uit. De ratten verlaten het brandende schip. Ook de wond houdt het voor gezien en rent weg.

Ze staan dicht tegen elkaar aangedrukt op de parkeerplaats en zoeken de rookpluim. Sinds de borsten van Tatjana Simic tevoorschijn kwamen uit haar rode topje en ze zich staand liet nemen tegen een CX 25 GTi met injectiemotor, hebben ze nooit meer zoiets opwindends meegemaakt. Maar buurman... Op het bureau begint een telefoon te rinkelen. Ik neem op. Waarom ook niet.

‘Ja? *Global Logistics*, ja.’

De brandweer.

‘Nee hoor, geen vals alarm dit keer. De vlammen slaan hier het dak uit.’

Ik gooi de hoorn op de grond en loop het gebouw uit. Ik neem de rest van de dag vrij, ze zoeken het maar uit. De ratten op de parkeerplaats bevroren en kijken me na als ik, bloedend, rokend, mijn auto in stap. Ik start de motor, geef gas en rij op ze in. Speciale verrichting. Fuck you. Ze stuiven uit elkaar en ik verlaat de parkeerplaats. In de achteruitkijkspiegel zie ik ze naar me schreeuwen. Dikke middelvinger.

Als ik de snelweg opdraai zie ik aan de andere kant op volle snelheid een brandweerwagen voorbij razen. Dat is snel. De sirene slingerd een paar keer om me heen, vertraagt dan en sterft af. Ik ben weg.

...

Op de snelweg vind ik mijn glimlach terug. Hier lag ie dus. Te wachten op het asfalt tot ik de stippellijn zou volgen. Nou, ik ben d'r lach, leg je op m'n lippen en lift een eindje met me mee. Waar wil je heen? Vanaf hier is elke horizon bereikbaar. De snelweg wordt één lange grijze streep, een pijl die alleen naar voren wijst. De banden komen van het asfalt los, ik schiet omhoog, de zon tegemoet. Het blik om me heen gloeit op wanneer ik door de dampkring breek en dan ben ik gewichtsloos, zweef ik in mijn wagen door de ruimte. De motor zucht zacht en zonder zwaartekracht schommel ik hoog boven de aarde, drijf ik verder in het vacuüm waar zelfs het geluid niet door kan dringen. Het is volmaakt stil.

En dan rochelt de auto, kucht en slaat af.

...

Ik donder duizend kilometer terug op de aarde en klap het asfalt op. Mijn dashboard gloeit rood op en de naald van de benzinemeter heeft zich onder de nul verscholen. Met de vaart die ik nog heb, glij ik de vluchtstrook op.

Kut.

Kuttekkuttekkut.

...

In Amerika is benzine zo goedkoop, dat je nooit met een lege tank komt te staan, je krijgt het zowat gratis bij een pakje kauwgom. Je hoeft er je auto niet eens voor uit. Nee, er komt direct een vriendelijke jongen in een stofjas met olievlekken naar je toe

om je vol te pompen. Maar er komt geen mooie jongen met een stofjas op me af, er slentert alleen een koe naar me toe. Een hamburger op pootjes die een meter of twee voor me blijft staan en me herkauwend aankijkt. Als ze niet oppast stap ik uit, grijp ik haar kop vast en duw haar met haar hals zo hard de doornen van het prikkeldraad in, dat ik haar luchtpijp perforeer en ze met een puf leegloopt.

Ik stap uit en ga lopen. Het kan niet lang duren voor ik op beschaving stuit, dit land is te vol voor verlatenheid. Achter de volgende bocht is benzine te krijgen. Benzine en eten, want mijn maag begint ook steeds luidruchtiger op zijn rechten te wijzen. En als het niet achter de volgende bocht is, dan achter de bocht erna. Dit is een gezonde wandeling, goed voor de BBB. Binnen tien minuten is alles in orde.

Hooguit een kwartier.

...

's Ochtends neem ik de file naar mijn werk. Ik hoef de radio maar aan te zetten om te horen dat het wegennet dicht slibt. Dat het maar een kwestie van tijd is voor er een stolsel losschiet en een infarct veroorzaakt. Maar juist vanmiddag neemt de verkeersproblematiek een snipperdag. Ik loop al anderhalf uur langs de vluchtstrook en er is nog geen auto langs gekomen. En, erger, nog geen benzinepomp in zicht. Waar is godverdomme die geile truckchauffeur als je hem nodig hebt? Ik hoef maar een paar kilometer met hem mee, ik wil m best even aftrekken.

Als ik niet snel iets in mijn mond schuif, begint mijn maag voor zichzelf. Dan keert ie zich binnenstebuiten en slokt ie mij op. Ik zweet overal, het bloed op mijn blouse, dat al prima aan het opdrogen was, raakt weer doorweekt, begint te stinken. En op het moment dat ik onder mijn voet een blaar voel knappen, op het moment dat ik bereid ben om mezelf, hoofd vooruit, met een aanloop in de vangrail te werpen, zie ik, verscholen achter een bomenrij, twee gouden bogen opdoemen.

Ik ben gered.

...

De schuifdeuren zoeven open en ik betreed de roodgele hemel. Zodra ik aangesterkt ben, betreed ik als een koningsdochter het benzinstation hiernaast en overtuig ik met mijn mooiste lach de slungel achter het kogelvrije glas om me met een jerrycan benzine naar mijn wagentje te rijden. KISS en LOVE en alles komt goed. Maar eerst eten. Eerst eten.

Het is rustig, er is maar één wachtende voor mij. Ik luister naar de muziek, piano, draaien ze hier klassiek? Pas als de panfluit erin komt herken ik de cover. Toto. *Hold the line*. Ik neurie zachtjes mee. De jongen achter de toonbank kijkt me vanonder zijn donkere krulletjes vreemd aan, ik lach naar hem.

'Goed nummer hè.'

En dan merk ik dat ik achter een plastic clown sta. Ik giechel, wat dom, en de jongen lacht terug. Ik vind hem meteen sympathiek. Deze jongen komt er wel in het leven. Met hard werken en weinig klagen kan je ver komen, *the American way!* Hij had ook zijn school af kunnen maken en zo jaren kunnen verspillen, maar hij dacht, nee, hij

dacht, ik steek mijn handen uit de mouwen. Ik vind hem écht aardig en dat mag ie best weten, een compliment is gratis en toch zijn de mensen er zo zuinig op! Ik geef m een knipoog. Hij deinst terug, dat snap ik, de mensen verwachten geen vriendelijkheid meer. Ik neem het hem niet kwalijk.

Kan ik u helpen?

‘Eh, ja, ik wil wat eten.’

Wat wilt u hebben?

Jezus, wat wil ik hebben... Het maakt me niet uit, als het maar snel is. Ik laat mijn ogen over de foto's boven de jongen glijden en wijs iets aan.

Een Happy Meal?

‘Lijkt me heerlijk.’

Het blijft weer even stil.

En wat wilt u in uw Happy Meal?

Een grondige jongen, die wil geen halve antwoorden. Ik wijs weer iets aan.

Kipnuggets?

Ik knik.

Wat wilt u er bij drinken?

‘Je moet me niet zoveel vragen stellen. Stop er maar in wat je denkt dat goed is, ja?’

Hij draait zich om en gaat mijn *Happy Meal* klaarmaken. Gastvrij en servicegericht. Dat kom je niet vaak meer tegen, tegenwoordig.

Fritessaus d'r bij?

‘Ja. doe maar.’

Hij legt het kuipje op mijn dienblad.

Was dat het? Of wilt u nog een shakeje d'r bij? Vanille of aardbei? Of chocola? En een servetje d'r bij? Complimentje d'r bij? Over uw kapsel, kleding, uw vormen of uw bouw? Wilt u d'r een likje bij? Ja? Nee? Dat lijkt u heerlijk, zegt u? Gaat u maar zitten, ik kruip op m'n knieën naar u toe en ik geef u een likje en een lebbertje en een kusje op uw kut. Als het waait, dan ga ik naast u staan, geen vlaag striemt uw wangen, als het regent is mijn lijf uw paraplu. Schijnt de zon te fel? Ik neem uw kanker op, uw lijf blijft ziektevrij. Bent u eenzaam, soms? Ik neem u in mijn huis. U mag aan het hoofd van mijn tafel zitten, eet mijn eten, drink mijn drinken, warm u aan mijn kachel. En mocht de slaap u overmannen, nestel u dan in de kussens van mijn bed.

Ik word helemaal zacht van zijn accent. Ik staar de jongen aan en hij houdt zijn hoofd scheef, wacht af tot ik antwoord. Met zijn bruine ogen trekt hij mijn ziel uit mijn borstkas en ik blijf spartelend in zijn blik hangen. De stilte duurt een minuut, een uur, duizend en één nacht. Ik sta daar maar, hijgend, duizelig.

De jongen schraapt zijn keel.

Ik zei, dat is dan drie vijfenzeventig.

‘Je zei... wat zei je? O, je zei... ja, natuurlijk zei je dat, drie vijfenzeventig, ja.’

Ik graai in mijn tas naar het geld, alleen, ik heb geen tas bij me. Ik heb geen tas bij me, omdat mijn tas in de wc van *Global Logistics* ligt.

Is alles in orde?

‘Ja hoor, alleen... Ik heb mijn tas in de wc laten liggen.’

Zijn gezicht wordt harder. Deze jongen houdt niet van onvoorziene omstandigheden.

Op de wc?

‘Nee, ín, ín de wc, dat zeg ik toch. Omdat, nou, laat maar, lang verhaal.’

We staan een tijdje tegenover elkaar. Het *Happy Meal* ligt op de toonbank koud te worden en mijn maag dreigt met een revolutie. Ik moet nu echt iets eten.

‘Schrijf het anders even op, dan kom ik het een andere keer betalen.’

Hij legt één hand op het *Happy Meal*.

Sorry, daar kunnen we echt niet aan beginnen.

‘Doe nou niet zo flauw. Neem anders mijn autosleutels als onderpand. Hier.’

Ik stop mijn autosleutels in zijn borstzakje.

Het spijt me.

Hij wil het *Happy Meal* wegtrekken, maar ik ben sneller en grijp het doosje ook vast. Het doosje scheurt.

Mevrouw, ik moet u helaas vragen dit restaurant te verlaten.

Ik trek het doosje mijn kant op.

‘Maar ik heb honger!’

Hij trekt het doosje zijn kant op.

Mevrouw, als het moet gooi ik het weg, maar u krijgt het niet.

‘Je mag geen eten weggooien. Denk jij wel eens aan de kindjes in Afrika? Die zouden een moord doen voor een *Happy Meal*. Dat doen ze ook. Die moorden voor een *Happy Meal*. En jij wilt het weggooien?’

Mijn neus begint weer te bloeden. Bloed spat over het *Happy Meal*.

‘Kijk nou wat je doet... Aap! Kan jij 's nachts wel slapen? Denk jij nooit aan je familie in Afrika, aan je arme nichtjes en neefjes die moorden voor een *Happy Meal* en jij wil niet eens een hongerige vrouw te eten geven?’

We trekken nu allebei aan het doosje van het *Happy Meal* tot het karton het niet meer houdt en in tweeën scheurt. De fristi en de frietjes en de nuggets sproeien door de lucht. Ik duik erachteraan en prop drie nuggets in mijn mond en terwijl ik weg ren en op mijn nuggets kauw draai ik me om en schreeuw ik met volle mond:

‘Ik ben geen racist! Echt niet! Ik heb gewoon honger! Ik werk hard en ik heb gewoon honger en ik ben geen racist!’

Dan grijpt de jongen het *Happy Meal* cadeautje van de vloer, een plastic Munchkin, en gooit het achter me aan. De Munchkin raakt me precies in mijn linkeroog, die wordt blauw, mikken kan ie wel, die aap, en ik klap als een merel in volle vlucht tegen de glazen schuifdeur aan. Ik ga onderuit en de deur zoeft open. Voor ik op kan krabbelen heeft de jongen me in mijn nekvel gegrepen.

Wij gaan even een eindje lopen.

Hij duwt me vooruit en ik struikel met hem mee. Hij duwt me de parkeerplaats op, over de parkeerplaats heen, door de struiken achteraan en laat me los. Met mijn knieën klap ik tussen de spaken van een ouwe fiets. Au. Plastic zakken, blikjes, een vergeelde Donald Duck. Ik kijk op en de jongen grijnst op me neer. Hij gespt zijn riem los en knoopt zijn rits open. Ik begin te lachen.

‘Je gaat me toch niet verkrachten hè?’

Ik steek mijn lul nog liever in een blender dan dat ik 'm in jouw korst doop.

Hij slingert zijn lul uit zijn broek en houdt hem omhoog. Ik kijk. In plaats van zijn ballen zie ik een vlek littekenweefsel. Het moet ontstoken zijn geweest, of iets, want er woekert iets van wild vlees over het litteken. Het is al met al geen prettig gezicht.

Dát is Afrika. Dát zijn de kindertjes in Afrika. Wat denk je, zou het vanwege een Happy Meal zijn geweest? Nou?

In sommige situaties is het beter om je theorieën voor je te houden, dit is zo'n situatie. Ik hou mijn theorieën voor me. Hij richt zijn lul op me.

En nu moet jij zeggen dat je Live Aid gezien hebt. Nu moet jij zeggen dat je geld geeft aan giro 555 en aan SOS kinderdorpen en aan Unicef en dat de honger in de derde wereld je soms zo aangrijpt dat je tranen in je ogen krijgt.

Ik zeg niets. Ik geef geen geld. Aan niemand. Kan mij het schelen. Hij begint te pissen. Hij pist over me heen en ik ontvang het. Ik ontvang het alsof hij me schoon kan wassen, alsof hij alle smerigheid van vandaag van me af kan wassen. Hij slaat af en stopt m terug in zijn broek.

Bedankt voor uw bezoek en tot de volgende keer.

Hij draait zich om en loopt weg. Ik denk niet dat dit het juiste moment is om hem achterna te roepen dat hij mijn autosleutels nog in zijn borstzak heeft, dus ik hou het voor me. Ik heb er nu toch niet veel aan, zo zonder benzine. Nee, ik denk dat ik hier maar even blijf liggen, het bevalt me wel, hier achter de struiken. Ik schuif de fiets opzij, pluk een condoom van m'n kont, ga d'r eens lekker voor zitten en sla de Donald Duck open.

Victor uit Nieuwegein heeft een mop ingestuurd. Hij is negen jaar en loopt achter met breuken op school. De deler en de noemer houden hem uit zijn slaap. Maar nu is het zaterdagochtend en de Donald Duck wordt bezorgd! Een moment voor zichzelf, een moment om de druk en de deadlines te vergeten en even weg te zakken in de glanzende pagina's van het vrolijke weekblad. Hij bladert direct door naar de moppentrommel om te zien of ze hem hebben geplaatst, en daar staat het, in *fullcolour*, zijn naam, zijn mop! Het bewijs van zijn bestaan! Al zijn problemen smelten weg, hij bestaat! Hij neemt de Donald Duck overal mee naartoe, laat hem aan iedereen zien, het is zijn identiteitsbewijs. Tot zijn vader op een dag een woedeaanval krijgt en het blad de auto uitslingert. Waarna het verregent en vergeelt en vergeten wordt. Maar nu niet meer, hoor Victor, ik heb je mop gelezen, ik onthoud je, Victor, opdat je nooit vergeten wordt!

Een biggetje vraagt aan zijn moeder: "Mam, moet ik voor het eten mijn pootjes wassen met zeep?" "Zeep?" roept de zeug kwaad, "zeep? Waar heb je dat vieze woord geleerd? Ga onmiddellijk je mond spelen met modder!"

Ik zit hier toch godverdomme niet te janken?

...

En nu is het klaar. Ik verzet geen stap meer. Het is weekend, ik heb genoeg gedaan. De Lege Plek komt me maar halen, doet ie ook eens wat. Komt ie, met z'n veel te glanzende auto, dit parkeerterrein opdraaien. Stapt ie uit. *Pling pling pling* de koplampen nog aan. Ziet ie me zo zitten, in z'n groot licht, aan dit picknicktafeltje met m'n ogen half dicht geknepen.

Jezus, wat heb jij gedaan!

Ja, ik heb het weer gedaan. Het is mijn schuld. Ja.

Lul.

Wacht, ik leg even een vuilniszak over de stoel. Jij moet ook alles lastig maken hè? Waar is je auto? Laat ook maar, die haal je morgen maar op. We zijn al laat.

Laat, waarvoor?

Je bent het vergeten. Ik wist dat je het zou vergeten. Nou, lekker dan. We hebben een eetafspraak. Bij Edwin en Priscil.

Oooh... jaaa.... fuck ja, da's waar ja, bij Etterbek en Puspoes.

Doe niet zo flauw het zijn ook jouw vrienden.

En dan zet ie de radio zo hard aan dat we niet meer hoeven te praten tot we thuis zijn. En thuis wil ie dat ik een mooie jurk aantrek, nee, een geile jurk. Om Etterbek...

...Edwin...

...jaloers te maken. Want het is dan wel al jaren z'n beste vriend, 't blijft nodig om af en toe, klats, de lul op tafel te smijten en er een geo-driehoek naast te leggen. En dat wint ie, ik in een geile jurk, dat wint ie, want Puspoes...

...Priscil!

...die 'zorgt de laatste tijd niet zo goed voor zichzelf', die 'laat zichzelf een beetje verslonzen' en da's jammer, voor een vrouw. Terwijl ze 'er zo leuk uit kan zien, als ze een beetje d'r best doet.' Dus hij verheugt zich erop, De Lege Plek verheugt zich op het etentje en baalt ervan dat ik bebloed en bepist op een of ander parkeerterrein gestrand ben, terwijl Etterbek en Puspoes de oven al hebben voorverwarmd. Dus, goed, ik doe die geile jurk aan, het is toch al mijn schuld dat we te laat komen, en dan staan we in het halletje, het *halletje*, met een flesje wijn uit de supermarkt...

...het maakt niet uit welke smaak, boven de zes vijftig is ie altijd lekker...

...en dan gaan we aan tafel zitten, 'n designtafel, natuurlijk, die zijn de IKEA allang voorbij. En zij zit me met zó'n breinversmeltende glimlach van pril geluk aan te grijnzen dat ik haar 'n spontane aanval van chlamydia in 't oog toewens, terwijl hij, naast haar, zijn hand op d'r knie, zo teder dat het pijn doet aan de geloofwaardigheid, zijn zelfvoldane hinnikje lacht en over hypotheek en rente en aflossingsvrij galt. Dat een investering pas lonend is als je er de vruchten van kan plukken. Hè schat? En zij zwangert inmiddels onverdroten voort, kan alleen nog in weken en echo's praten.

En ik, ik speel onder tafel met een designvork. Ik buig een tand krom en wil een ader uit mijn pols vissen en hem doorbijten. Ik wil op die designtafel springen, die designborden en die designglazen van het blad trappen. Ik wil mijn geile jurk omhoog trekken. Ik wil schreeuwend in de ovenschaal schijten. Ik wil Etterbek een knietje geven, ik wil Puspoes in d'r buik trappen. Maar ik gun ze een valse lach en bekwaam me in de kunst van verdoving. 'Het was gezellig.' 'Moeten we snel weer doen.' 'Volgende keer bij ons.' 'Kus kus, welterusten.'

En de volgende ochtend staat De Lege Plek al om acht uur naast het bed. Gewassen en gestreken en de haartjes mooi gekamd. Staat ie aan m'n arm te trekken.

Kom, schat, opstaan, we moeten zo weg.

En ik denk 'wat? Hoezo moeten we weg? Het is zaterdag, lul, zaterdag, het is tegennatuurlijk om voor de middag op te staan. Laat me liggen, ik ga nergens heen.'

Kom, schat, opstaan, papmam heeft de koffie al klaar.

En kut, natuurlijk, papmam, het is weer zover, familiebezoek, we gaan naar de schoonmonsters toe. Anderhalf uur rijden naar het getto van Uithoek, zo'n achterlijk dorp waar ze nog hechten aan waarden die niemand begrijpt. Waar ze in tongen spreken, het Uithoeks *dialect*, dat ergens zijn wortels in het Nederlands heeft, maar van incest op incest weg is gedreven van betekenis, zinsbouw en beschaving. Waar ze je uitlachen als je begrijpelijk spreekt. Uithoek, waar ik één keer per maand oefen in glimlach en op de wc stiekem om een genadeschot jank. Om zaterdagnacht bekap thuis te komen en dan nog een uur boven de pot te hangen omdat de ambachtelijke Uithoekse keuken m'n ingewanden terroriseert.

En zondag is het onsdag. Ooit begonnen met lange wandelingen in het bos en daarna snel een drankje in een knus café, maar nu een kort drafje langs wat bomen om zo snel mogelijk in het café terecht te komen. Snel aan de alcohol om het weekend weg te drinken. Om maandag met een kater weer lekker aan de slag te gaan.

O jesus...

O jesus, ik heb er zó geen zin in.

Ik heb verdomme weekend. Ik wil in mijn auto stappen en gas geven en wel zien waar ik uitkom. Het is *mijn* weekend. *Mijn* weekend. Ik ga doen waar ik zin in heb!

...

Ik heb benzine nodig. Dat is lastig, zonder geld, maar niet onmogelijk. Ik moet rekenen op de goedheid van de mens, en als de goedheid van de mens het weer eens laat afweten, heb ik altijd mijn eigen vindingrijkheid nog. Ik kijk rond. Benzine. Iets om het in te stoppen. Een jerrycan. Buiten bij het pompstation, naast het brandhout, staat een stapel mooie rooie jerrycans. Perfect.

Het begint druk te worden op het terrein. De mensen komen uit hun werk, ze hebben honger, hun auto's hebben dorst. De truckers komen een burger of een bal gehakt halen en de overspeligen nemen afscheid, gaan elk hun eigen wagen in, op naar huis, naar het gezinsgeluk. De parkeerplaats is een knooppunt van levens op doorreis, en nu het drukker wordt valt mijn leven daartussen minder op. Ik slenter naar het pompstation, pak een jerrycan en slenter weg. Niets aan de hand. Niemand heeft me gezien.

Er gaat eindelijk iets goed vandaag.

Hoe krijg ik benzine in mijn jerrycan? Ik kan niet gewoon tussen de auto's aan de pomp gaan staan. Dat valt op. Daar hangen camera's. Dat gaan ze zien. Ik zal de benzine uit de auto's op het parkeerterrein moeten stelen.

Ik zal de benzine uit de tanks moeten zuigen.

Dat heb ik vaak genoeg gezien in films, dus zo moeilijk kan het niet zijn.

Ik ga de benzine uit de tanks zuigen.

Daarvoor heb ik een jerrycan nodig.

Check.

En een slangetje.

...

Natuurlijk!

Ik pak mijn jerrycan en kruip door de struiken. Daar ligt ie, de roestige fiets. Ik duw mijn nagels onder de buitenband, trek en even later ligt de binnenband bloot. Ik pak de band in mijn handen en kauw erop tot ik hem doorgebeten heb. Mijn slangetje. Het schemert inmiddels en ik verplaats me als een grijze vlek door de avond. In een verre hoek van het terrein parkeert een versleten wagen. De bestuurder stapt uit en sjokt op zijn slangenleren laarzen naar het pompstation.

En dan kom ik in actie.

Ik sluip naar de auto, pruts de benzinedop open en duw de slang naar binnen. Ik neem de tuit tussen mijn lippen en zuig. Onmiddellijk stroomt de brandstof mijn mond in. Ik hoest, de benzine golft over mijn kin en mijn handen en mijn kleren en het lukt me nét een paar liter benzine in mijn jerrycan te gieten voor de slang uit mijn handen glipt en in de tank verdwijnt. Kut. Ik probeer de smaak uit mijn mond te spugen. Volgens mij heb ik wat ingeslikt. Ik laat een boer, een zuur mengsel van gal en benzine komt omhoog. Ik veeg de kots met mijn mouw van mijn mond en probeer de slang uit de tank te pulken, maar hij is weg, naar de diepste diepten gezonken, verdwenen in zijn eigen kringen.

Een paar liter. Dat is nooit genoeg om in Amerika te komen.

...

Een Amerikaan zou nooit op d'r knieën, met een bebloed gezicht en blauw oog en een uitgescheurde nagel, met kots op d'r mouwen, stinkend naar pis en benzine een tank leeg hoeven zuigen alsof ze een Thaise jongenshoer is die een dollar uit een Duitser probeert te sabbelen. Een Amerikaan zou opstaan en schreeuwen; *this is about as much shit as I can take*. Een Amerikaan zou zijn onvervreembare rechten opeisen, het recht op *life, liberty* en de *fucking pursuit of happiness!*

En dan voel ik een schaduw op mijn schouder.

...

Zo, heb je dorst ey?

Mijn hart klimt in mijn huid en wil ontsnappen. Ik slik hem terug en draai me om.

Ligt zwaar op de maag hoor. De eerste slokken gaan nog wel, maar na een tijdje slaat de fik erin. Daar helpt geen Rennie tegen.

Hij staat tegen zijn auto geleund. Slangenlaarzen en een slangengrijns. Hij nipt koffie uit een plastic bekertje.

Ik heb wel iets beters, anders kom je even binnen.

Hij houdt het portier open en ik stap in. De auto is bezaaid met flessen, blikjes, peuken, pakjes sigaretten. Hij pakt een fles zonder etiket onder zijn stoel vandaan.

Misschien niet zo chic als een dame gewend is, maar het is prima spul. Zelfgestookt.

‘Proost’.

Ik zet de fles aan mijn lippen, drink en hoest de helft van mijn slok door zijn auto.

Daar krijg je kleur van, ey?

Ik knik en neem nog een slok. Lekker. Mijn maag laait op en gloeit na. Hij biedt me een sigaret aan, lekker. We roken. We drinken. Het is goed zo.

Ik maak me nergens meer druk over. Je kan je over zoveel dingen druk maken, en drukte leidt tot ongerustheid en ongerustheid leidt tot angst. Voor je het weet ben je alleen nog bezig bang te zijn. Bang voor een vlekje op je huid, bang voor een barstje in je huis, bang voor je schaduw omdat die achter je staat. Bang voor de wereld omdat ie draait, en je niet weet waar het stuur zit. Of de rem. Bang om wagenziek te worden, van dat gedraai de hele dag. Bang om het verkeerd te doen. Bang om het goed te doen, en jezelf dan te vergeten, want jij hebt ook behoeftes. Bang een angstaas te zijn, een nietsnut, een sprinter op een tennisbaan, bang om altijd op zwart in te zetten, terwijl de roulette altijd rood draait en dat ieder ander dat wél weet. Bang voor een wereld die zo klein is, dat iemand die je kwaad wil doen maar een paar passen hoeft te zetten om bij je te komen. Bang om te kiezen, want als je geen keuze maakt, kan je ook niet falen. Maar hier, naast mijn nieuwe vriend, terwijl we zwijgend drinken op het leven, hier is het goed. Hier ben ik een Amerikaan. Hier ben ik nergens bang voor. Hier is niets om van te schrikken.

Dan draait De Lege Plek de parkeerplaats op en ik schrik me dood.

...

Voor hij me in zijn koplampen vangt, duik ik in mijn stoel omlaag. Slangman grinnikt.

Vriend van je?

‘Zoiets.’

Hoe weet hij dat ik hier ben? Heeft hij een telepathische noodkreet doorgekregen of iets? Klust ie in zijn vrije tijd bij als superheld of wat, De Lege Plek als redder in nood? Dan zie ik dat hij niet alleen is. Naast hem zit een schaduw. Een vrouw. Ze doet het portier open en het lampje gaat aan. Puspoes. 't Is Puspoes.

Wat... de... fuck...?

Ze wil uitstappen maar bedenkt zich, slingert zich tegen De Lege Plek aan en ze beginnen zo hard tegen elkaar op te vrijen dat de natte spatten er vanaf slaan. En ze is gadverdamme zwanger man! Dan stapt ze uit, kusje kusje, bliept haar auto open, wuifje wuifje, stapt in en rijdt weg. De Lege Plek kijkt haar na. Geil. Verliefd. Als een hamster met hersenverweking. Ik neem een slok en kijk slangman aan. Slangman likt zijn lippen af, knikt en geeft gas. En met kracht ramt hij De Lege Plek in de flank. De Lege Plek schrikt, vloekt, grist een schadeformulier uit het handschoenenkastje en stapt uit. Dan ziet ie me zitten.

Mac? Hij loopt naar me toe. Wat doe jij hier?

Ik druk het portier op slot en De Lege Plek begint aan de hendel te rukken. Waarom doet ie dat? Hij ziet toch dat ik hem net op slot druk? Waarom komt ie pas in actie als ie ziet dat het te laat is?

Mac? Het is niet wat je denkt Mac!

‘Rijen, nu.’

Slangman stuift weg. De Lege Plek blijft wezenloos staan. Pas als slangman de snelweg op rijdt, begint ie te rennen. Te laat, lul, weer te laat. De Lege Plek wordt een legopop, een stip, verdwijnt.

Zo, waar wil je heen?

‘Kan me niet schelen. Weg. Weg van hier.’

Misschien kan je iets specifieker zijn. Weg van hier is overal.

‘Ja, laten we daarheen gaan. Laten we overal heen gaan.’

Ik neem nog een slok.

‘Nee, ik weet het. We gaan naar New York! We gaan naar het vrijheidsbeeld en slaan die bitch een blauw oog. We stelen haar fakkel en steken Manhattan in brand. We stelen haar kroon en laten ons uitroepen tot koningin van Amerika!’

Slangman knikt. Hij begrijpt het. Hij begrijpt me. Hij brengt me naar New York. Hij brengt me naar Amerika en daar zal ik een Amerikaan worden. We begrijpen elkaar.

Je ruikt lekker, zegt ie, niet zo... opgedirkt. Natuurlijk, zo ruik je. Lekker. Dat ruik je niet meer zo vaak, tegenwoordig. Het bevalt me wel.

'Dank je.'

't Is rustig nog, op de weg. Normaal zie je meer ongelukken. Maar de nacht is nog jong. Straks gaan ze zuipen. Straks kreukelen ze in hun wagens en spatten ze open, we moeten geduld hebben. Maar we hebben alle tijd. We hebben geduld.

Hij legt zijn hand op mijn knie. Zijn ogen glimmen.

We hebben alle tijd van de wereld.

Ik had nu ook gewoon op de bank kunnen zitten. Thuis. Maar dan was mijn kutje ontsnapt. Was ze op d'r eigen houtje de stad ingegaan, om de nacht op te slokken, met huid en haar naar binnen te schrokken. Dus ik moet wel met mijn kutje mee. Ik kan m'n kutje niet in d'r eentje het vuile werk op laten knappen. Ik kan niet alles aan mijn kutje overlaten, en daarom ben ik bij d'r, bij m'n kutje, m'n kutje en ik.

Ik leg mijn hand op slangmans hand.

Niet dat ze nou zo bijzonder is, een haarloos beest met norse schaamlippen. Een toefje slagroom zonder suiker. Maar, je kutje laat je niet alleen. Dus ik ga met mijn kutje mee, het leven in. Ik ben er niet een die haar armen voor het gezicht houdt, om het leven af te weren, ik wil dat het leven me vol in mijn gezicht slaat.

Ik leg mijn hand op slangmans kruis.

Dus we gaan de nacht in, mijn kutje en ik. We zijn een vuilnisvat vol adders, een versleten lachspiegel, een sterfhuis, waar de mannen van de nacht bij de eerste stralen ochtend hun vermoeide hoofd te ruste leggen, om hun laatste adem uit te blazen. Wij zijn niets, en daarom zijn wij alles.

Ik klauw in slangmans kruis, ik wrijf hem op, tot ie begint te glimmen.

Ik zoek naar prooi in de havens waar de drenkelingen zich op de kade hijsen. De kade, dat ben ik. In de truckstops, waar de mannen in hun heimwee in elke vrouw hun moeder zien. Hun moeder, dat ben ik. Aan de randen van de stad, waar de hoeren voor een habbekrats hun huid te huur aanbieden, waar de mannen zonder geld om een wonder bidden. Een klein wonder. Hun kleine wonder, dat ben ik.

Ik knoop slangmans broek los en grijp hem vast. Hij geeft gas. Geeft gas.

Want ik heb honger. En honger is een welp. Als je hem niet op tijd voert, neemt ie je in zijn klauwen en vreet ie je op. Dus van tijd tot tijd moet ik mijn honger stillen.

Ik duw mijn hoofd in slangmans schoot. Ik neem hem in mijn mond.

Ik laat me tegen muren schuiven, tot mijn rug in brand staat, tot ik zelf vlam word. Ik laat me in portieken drukken, mijn tanden op de deurklink knarsen. Met mijn hoofd klop ik, op het ritme van het stoten, bij onbekenden aan. Ik laat me op mijn knieën over het asfalt schuiven tot ik schaaf. Ik jaag met mijn krijsen de zwerfkatten weg, ik klauw en ik kauw tot ik bloed proef.

Het is pas neuken als het bloedt.

De schaamte heb ik thuis gelaten. Als een paar vieze sokken onder het bed geschopt. Ik slok slangman op, duw hem tot mijn keel naar binnen. En dan merk ik dat de wagen stil staat. Ik spuug hem uit.

‘Waarom staan we stil?’

Nu niet stoppen, nu niet!

Ik kom omhoog en kijk naar buiten. We staan in de haven. Een tanker staat voor ons weg te roesten en de meeuwen lachen ons uit.

‘Dit is niet New York.’

Nou, kom op, je bent er bijna!

Hij grijpt me aan mijn haren en duwt me terug naar beneden. Zijn erectie trilt. Ik hoef er maar op de blazen of hij komt klaar.

‘Je hebt me New York beloofd!’

Een tientje kan je krijgen, als je klaar bent.

Hij duwt harder, trekt aan mijn haren.

‘Wacht, ik kan je ook een mop vertellen! Hij is van Victor, een mop van Victor!’

Jezus, doe je gewoon je werk!

‘Maar hij is echt goed! Twee varkens staan onder de douche, nee, liggen in bad...’

Hij duwt door.

‘Nee, het waren biggetjes. Er liggen twee biggetjes in bad, nee...’

Ik weet hem niet meer. Ik weet Victors mop niet meer. En dan duwt slangman me zo hard op zijn lul dat ik me verslik en hij klaarkomt en mijn mond vol stroomt met zijn zaad en ik ben Victors mop vergeten en dat was het enige dat ik Victor had beloofd en ik heb mijn belofte gebroken en de slangman stoot door in mijn keel en ik krijg geen lucht meer en mijn kaken klappen op elkaar.

Slangman krijst.

Hij grijpt met zijn handen in zijn kruis en krijst. Ik schiet zijn schoot uit.

En ik voel zijn eikel op mijn tong liggen.

Zijn zaad en zijn bloed en zijn eikel op mijn tong liggen.

Ik draai de dop van de jerrycan en spuug de eikel uit. Met een plonsje landt de eikel in de benzine. Ik gris de fles en neem een slok om zijn smaak weg te slikken. De rest van de drank gooi ik in mijn jerrycan. Ik kan alle brandstof gebruiken die ik kan vinden. Het ziet er naar uit dat ik zelf mijn weg naar Amerika moet vinden.

Slangman blijft krijsen. Hij blijft zijn handen in zijn schoot duwen. Ik pak zijn sigaretten, open het portier, stap uit...

'Bedankt voor de lift.'

...

Mijn mond smaakt naar een illegale tippelzone. Benzine en as, bloed en gal, zaad en zelfgestookte drank. Ik proef hem nog steeds. Voor ik mijn auto ga halen, moet ik die smaak kwijt. Ik moet mijn mond met spiritus spoelen, ik moet mezelf ontsmetten. Alleen als je gezond bent, kom je Amerika binnen.

De havenkroeg waar ik binnenstap zit vol met zeelui zonder haven of schip. Gestrand aan de tap, nog voor de eerste rukwind het zeil aan flarden kon rijten. Ik ben de eerste zeemeermin die ze met eigen ogen zien en ik word binnen gejuicht als het eerste land-in-zicht! na jarenlang scheurbuik en doelloos dobberen in een bordkartonnen tobbe.

Ze maken plaats aan de bar, een kruk is mijn troon en een asbak mijn kroon. Ze slaan een nieuw vat aan en voor ik het weet staat er een bodemloos glas desinfecteermiddel voor me. Met elke slok brand ik mezelf van binnenuit schoon.

En dan moet ik dansen.

De barman zet een plaat op en gooit het volume open, ik word opgetild en op tafel gezet. Ik dans. De mannen sporen me aan en ik dans. Ze stampen op de grond, ze slaan op tafel en ik dans. De voeten in mijn rode schoenen draaien zo hard om elkaar heen dat ik los kom van de tafel, opstijg. Ik zweef boven de mannen, boven hun handen die naar me grijpen, die me vast grijpen, die in me grijpen, in alles waar ik open kan, in alles waar ik ingang heb.

Dan laat ik een scheet, loop leeg en stort neer.

...

De muziek is uit. De mannen zetten hun ellebogen terug in de gaten die ze uit de bar hebben gesleten. En ik lig op de grond in mijn eigen, naar benzine stinkende stront.

'Het was gezellig, jongens, maar ik moet er maar weer eens vandoor. Ik heb nog een flinke reis voor de boeg en ik kan de uren niet voorblijven door de klok stil te zetten.'

Ik moet naar mijn auto. Ik moet mijn sleutels halen en mijn auto in. Ik moet naar Amerika. Ik pak mijn jerrycan en loop, met geheven hoofd, naar buiten. De diarree loopt langs mijn knieën, op mijn schoenen. De koude lucht slaat me in mijn gezicht en ik sla terug, begin te wankelen en hel voorover.

Maar ik val niet.

Ik hel voorover.

Maar ik weiger te vallen.

Ik zet een stap om het hellen te stoppen, maar ik hel sneller dan ik stap en moet er nog een zetten om het vallen voor te blijven. En nog een, want ik blijf vallen, dus ik blijf stappen, steeds sneller. Voor ik het goed en wel in de gaten heb, ben ik aan het rennen. Kop naar voren, benen d'rachteraan. En ik moet blijven rennen, anders val ik.

Ik ren. Het wordt rood voor mijn ogen, maar ik ren. Mijn benen weten waar ik heen moet. Ik ren langs de huizen waar de slapelozen waken, waar ze ruzie maken. Ze krijsen hun onbehagen uit en straks, als ze zich astmatisch stuipend van de lach in de armen van een ander laten vallen, omhelzen ze niemand behalve zichzelf. Wensen ze in de spiegel enkel hun eigen opengesperde smoel te zien. Ik ren.

Ik ren tot de sterren voor mijn ogen ontploffen. Ik ren tot mijn longen gevuld zijn met zuur. Ik ren tot mijn kuiten als vuisten verkrampen en de huid van mijn voetzolen weg is geschroeid. Ik ren tot mijn slagaders klappen en het bloed in mijn hoofd mijn oren uit spuit. Ik ren tot ik niet meer kan vallen.

En wanneer ik niet meer ren. Wanneer mijn adem me heeft ingehaald en mijn luchtpijp in schiet. Wanneer de zwaartekracht langzaam bezit neemt van mijn botten en me afremt, stil doet staan. Wanneer ik stil sta.

Wanneer ik stil sta.

Hou ik mijn ogen nog even gesloten.

Ik hou mijn ogen dicht, want ik weet dat ik ze maar één keer open kan doen. Ik weet dat ik maar één keer kan zien waar ik ben en dan nergens anders meer kan zijn. Ik hou mijn ogen dicht.

Als ik voor mijn huis sta, bel ik aan. En als de deur dan open gaat, laat ik me in de armen van De Lege Plek vallen. Ik laat hem me optillen. Ik laat hem me naar boven dragen en ik laat hem me uitkleden en ik laat hem me wassen. En dan laat ik hem me droog wrijven, met een ruwe handdoek, tot mijn huid rood en ik warm... En dan laat ik hem me naar ons bed brengen, ik laat hem me instoppen, ik laat hem naast me kruipen. En dan geef ik me aan hem, onvoorwaardelijk, eeuwig.

Ik doe mijn ogen open.

En ik zie de gouden bogen van de roodgele hel.

...

De deuren van de McDonald's zoeven open en voor ik nog maar één stap heb gezet is de manager bij me. Zijn kop staat vastberaden maar door de rimpels op zijn voorhoofd sijpelen zijn zenuwen naar buiten.

U dient deze zaak onmiddellijk te verlaten.

Ik doe een stap naar voren en de manager deinst terug. Hij is bang om me aan te raken, bang dat ik hem met mijn bederf besmet. Ik zet nog een stap.

Mevrouw, de politie komt er nú aan.

Ik blijf op hem af lopen tot ik hem klem heb gezet tegen de toonbank. De jongen met de krulletjes verstopt zich in de keuken, achter de hamburgers.

'Ik wil mijn sleutels terug. Ik wil best vertrekken, maar dan heb ik mijn sleutels nodig. Hij heeft mijn sleutels gestolen. Ik wil ze terug.'

De jongen pakt een spatel van de hamburgergrill en richt hem op me.

Dat wijf is gestoord, ik weet niet waar ze het over heeft, ze is gek.

Ik spring op de toonbank.

'Ik moet naar Amerika. Geef mijn sleutels terug!'

De jongen komt spatelzwaaiend op me af. De manager is naar de ingang gerend en verschuilt zich achter twee agenten die me vanaf de andere kant benaderen.

Mevrouw, als we allemaal rustig blijven dan is er niets aan de hand.

'Niet dichterbij komen!'

Ik krijs het tegen de jongen met de spatel.

'Kom niet dichterbij!'

Ik krijs het tegen de agenten.

'Blijf staan! Staan! Sta stil!'

Als u nou eerst naar beneden komt, dan kunnen we er eens rustig over praten.

Ik til mijn jerrycan boven mijn hoofd en hou hem daar. De jongen met de spatel springt weer achter de hamburgers.

Mevrouw, laat die jerrycan zakken.

Ik blijf stokstijf staan. De agenten wisselen een blik.

Mevrouw, laat die jerrycan nú zakken.

Ik hou mijn jerrycan boven mijn hoofd. Ik tast naar de schroefdop.

Mevrouw, ik sommeer u die jerrycan te laten zakken!

De agent reikt naar zijn wapenstok, de andere agent naar zijn portofoon. Ik schroef de dop van mijn jerrycan en laat de benzine en de zelfgestookte drank over me heen gutsen. Ik schenk de brandstof over me uit, schud mijn jerrycan tot de laatste druppel leeg. En met de laatste druppel petst ook de eikel op mijn hoofd, stuitert over de toonbank, valt er vanaf en rolt over de makkelijk schoon te houden vloer naar de agenten. Ze kijken naar het stukje vlees, naar elkaar, naar mij.

‘Dit is géén, ik herhaal géén, humanitaire missie.’

Ik pak slangmans sigaretten en steek er een tussen mijn lippen.

‘Amerikanen zeggen; dit is geen oefening. Amerikanen zeggen; wij komen niet in vrede. Ik herhaal, wij komen – niet – in vrede.’

Ik ben een Amerikaan. Dit is geen oefening. Ik kom niet in vrede. Ik pak slangmans lucifers en steek mijn sigaret aan.

...

De man in de hoek die zich de hele tijd al stilgehouden heeft, de plastic man, klimt van zijn voetstuk en loopt naar me toe. Er is iets vertrouwds aan hem. Aan zijn glimlach. Misschien wil ik zo graag dat zijn glimlach me vertrouwd voorkomt, dat het vertrouwen vanzelf komt. We staan in een wervelwind van vuur. Ik lach naar hem.

Hij zegt, knoop je bloesje maar wat losser, trek je rokje wat omlaag. Laat me je buikje even zien. Ik knoop mijn bloesje losser, trek mijn rokje wat omlaag. Ik laat hem mijn buikje zien. Hij glimlacht, en er zit treur in zijn glimlach. Door die treur vertrouw ik hem nog meer.

Hij zegt, ik heb mezelf opgemaakt. Ik heb mijn gezicht wit geschminkt en mijn lippen rood geverfd. Ik heb een pruik op mijn hoofd gezet, een kostuum aangetrokken en mijn schoenen zijn mij vele malen te groot.

Hij zegt, de mensen geloven niet meer in het lijden, het lijden stoot ze af, ze rennen ervoor weg. Dus in plaats van het lijden, heb ik voor de grap gekozen. Hij zegt, eigenlijk is er niet veel verschil tussen het lijden en de grap.

En hij raakt mijn navel aan.

Hij zegt, als ik mijn handschoenen uit doe, kan ik je navel beter voelen. En hij doet zijn handschoenen uit. En hij voelt mijn navel beter. Hij plukt aan mijn bloesje. Hij zegt, kan deze ook uit? En ik trek mijn bloesje uit. Ik heb een oude BH aan, maar dat geeft niets, ook in een oude BH zijn mijn borsten mooi.

Hij zegt, ze hebben me verkeerd begrepen.

En hij raakt mijn borsten aan.

Hij zegt, ik heb ze mijn lichaam gegeven, en zij stoppen het tussen een broodje en leggen er een schijfje augurk op.

Hij pakt mijn borsten beet.

Hij zegt, ik heb ze mijn bloed gegeven, en zij gooien er ijsklontjes in en steken er een rietje in.

Hij kneedt mijn borsten.

Hij zegt, het maakt niet uit wat ze doen. Omdat ze het doen, maakt het niet uit.

Hij zegt, mag dit ook uit? En ik klik mijn BH los, laat hem van mijn armen glijden.

Hij zegt, ik trek mijn jasje even uit, ik heb het warm, ik trek mijn jasje even uit.

Hij trekt zijn jasje uit en stroopt zijn gestreepte mouwen op.

Hij zegt, ik heb het kruis weg gehaald. Het kruis is een stopteken, tot hier, niet verder. Ik heb het kruis weggehaald en vervangen door gouden poorten. Hij zegt, ik heb ze een horizon gegeven, een horizon waar ze naartoe kunnen lopen. En als ze niet willen lopen, dan heb ik ze in ieder geval het uitzicht gegeven. Het uitzicht op de horizon.

Hij zegt, je rokje, rits hem los.

Ik rits hem los, ik schop hem uit.

Hij zegt, je onderbroek, je onderbroek zit in de weg.

Ik stroop mijn onderbroek van mijn benen.

Hij zegt, ja, ik zie het. Ik zie het en ik begrijp het.

Hij zegt, in plaats van aan een kruis te hangen, hang ik de clown uit. En als je moe bent, en de mensen zijn zo moe, als je moe bent, dan kom ik naar je toe.

En hij trekt zijn riem los, zijn broek valt op de grond.

Hij zegt, je staat niet handig. Draai je om en buig je wat voorover. Nu sta je niet handig, ik kan er niet bij.

Ik draai me om en buig me wat voorover.

Hij zegt, ja, nu kan ik er bij.

Hij zegt, mijn woord zal vlees zijn, en mijn vlees zal hard zijn.

Hij zegt, ik kan het lijden niet wegnemen.

Hij zegt, ik kan je niet troosten. Ik kan je alleen heel even vullen. Je moet jezelf af en toe laten vullen. Een mens dat zich vult, denkt heel even niet aan het lijden. Als een mens zich niet vult, dan wordt hij leeg. En een leeg mens gaat knorren.

Hij zegt, met mijn vlees zal ik je leegte vullen. Opdat je even niet zal knorren.

En hij vult me.

Hij zegt, als het knorren aanhoudt, valt een leeg mens flauw. Daarom moet je je af en toe laten vullen, zodat je niet flauw valt. Maar je moet het niet verwarren met troost.

En ik laat me vullen.

Hij zegt, ik ben klaar.

Hij zegt, ik zou willen dat je nu weet wat je moet doen, maar dat kan ik je niet zeggen. Dat geeft niet, zeg ik. Hij zegt, weet je het dan? Weet je dan wat je moet doen? Nee, zeg ik, ik weet het niet. Maar het maakt niet uit.

Wat ik doe, het maakt niet uit.

Omdat ik het doe, maakt het niet uit.

.....einde